1

ราตรีมืดมิด สายลมเย็นพัดผ่าน ดวงโคมหน้าเรือนเตี้ยเก่าทึมแกว่งโยกไปมา เสียงหอนโหยหวนที่ไม่รู้ว่าเป็นของสุนัขป่าหรือสุนัขบ้านดังอยู่ไกลๆ เพิ่มความวังเวงน่าขนลุกให้ยามวิกาล

ณ มุมสลัวเย็นชื้นมุมหนึ่งของเรือนเตี้ย หลังจากเกิดเสียงแอ๊ดที่ฟังดูไม่ชอบมาพากล แสงเทียนจุดเล็กๆ ก็สว่างวาบ ดูรำไรริบหรี่เหมือนลอยอยู่กลางอากาศและอาจดับลงได้ทุกเมื่อ

จากนั้นก็เป็นเสียงลับมีดที่ทำให้หัวใจสั่นสะท้าน พร้อมด้วยเสียงหัวเราะชั่วร้ายที่ดังแทรกขึ้นมาเป็นพักๆ

"หึๆ ในที่สุดก็ตกอยู่ในเงื้อมมือข้า ดูซิว่าเจ้าจะหนีไปไหนได้..."

ทันใดนั้นมีดที่เงื้ออยู่ในมือก็ส่องประกายขาววับ ปลิดชีวิตให้กลายเป็นวิญญาณไปอีกหนึ่ง!

"เฮ้อ..." เด็กชายวัยสิบสองปีที่ถูกบังคับให้ถืออ่างน้ำสะอาดไว้สำหรับ

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 7 20/8/2561 BE 11:21

เก็บกวาดทีหลังถอนหายใจเฮือกเมื่อเห็นดังนั้น

เด็กสาวที่ถือมีดทำครัวหันขวับ ใบหน้ากลมป้อมเปรอะคราบเลือดสองดวง จิตสังหารยังกรุ่นอยู่ในแววตา "อะไรอีกล่ะ"

"ฆ่าปลาตัวเดียวยังทำราวกับฆ่าคน พี่ใหญ่ ตั้งแต่โบราณมาเพิ่งมีท่านเป็นคนแรกนี่แหละ" ซ้ำยังทำตาเป็นประกายวาววับอย่างตื่นเต้นเสียด้วย เด็กชายหน้าตาหมดจดถอนหายใจ

เฮ้อ...บางทีก็ไม่อยากยอมรับเลยว่าเด็กสาวผู้นี้เป็นพี่สาวแท้ๆ ที่เกิดจากพ่อแม่เดียวกันกับเขา

ตัวเขาอวี้เหลียงนั้น ตั้งแต่เล็กก็ตั้งปณิธานไว้ว่าจะศึกษาตำรานับหมื่นให้แตกฉานเพื่อฝึกฝนตนเองให้เป็นเมธีผู้ยิ่งใหญ่แห่งยุคในวันข้างหน้า แม้ปัจจุบันจะอาศัยอยู่ในเมืองเล็กๆ สุดขอบชายแดนตะวันออกที่ห่างไกลจนนกกายังไม่อยากวางไข่ และยังชีพด้วยการเปิดร้านขายอาหารริมทางร่วมกับพี่สาว แต่เขาเชื่อมั่นในคติที่เป็นสัจธรรมไม่เปลี่ยนแปลงอย่าง 'ฝากรอยเท้าไว้ในทุกย่างก้าว ใช้ความทุกข์ยากหล่อหลอมตนให้เป็นคนเหนือคน' แต่พี่สาวใช้มีดทำครัวได้โหดเหี้ยมขึ้นเรื่อยๆ ส่วนเขาก็ถูกบังคับให้ดูฉากนองเลือดทุกวัน น่ากลัวเหลือเกินว่าผ่านไปนานเข้านิสัยจะบิดเบี้ยวตาม แล้วเงื้อมีดหั่นผักผ่าแตงได้โดยไม่เปลี่ยนสีหน้าเหมือนอย่างนางไปอีกคน

ฮือ...เส้นทางแห่งนักปราชญ์ที่ถือหลัก 'เพาะกล้านานสิบปีถึงได้ไม้เพาะคนใช้ร้อยปีคอยปลูกฝัง' ดูท่าจะไกลออกไปทุกที

น้องชายผู้น่าสงสาร เรียนหนังสือจนเพี้ยนไปแล้วกระมัง

อวี้หมี่เห็นเด็กชายหน้าตางามสง่าข้างตัวเข้าสู่ภวังค์ใจลอย อยาก

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 8 20/8/2561 BE 11:21

'ร่วมทุกข์กับประชา ห่วงหารักษ์แผ่นดิน' อีกแล้วก็อดกลอกตาไม่ได้ ก่อนจะดึงอ่างน้ำในมือเขามาล้างปลาตัวใหญ่ที่ถูกผ่าท้องขอดเกล็ดทิ้งอย่างคล่องแคล่ว

อาหารแถบชายแดนส่วนมากมีแต่เนื้อแพะ เนื้อวัว และพืชผัก ปลากุ้งสดๆ ใหม่ๆ หายากยิ่งกว่าเส้นผมบนหัวล้าน เจ้าตัวใหญ่นี่ได้มาเพราะเมื่อวานนางแอบติดสินบนเจ้าหน้าที่ทางการที่คุ้มกันรถเสบียงจากเมืองหลวงมายังจวนแม่ทัพทุกๆ สามเดือน แล้วซื้อปลาหลุดแหตัวนี้มาได้

นางใช้เกลือป่นหยาบค่อยๆ พอกตัวปลาตั้งแต่หนวดยันหางเพื่อทำปลาเค็มเก็บไว้ ท้องหิวขึ้นมาเมื่อใดจะได้หั่นชิ้นเล็กๆ มาตุ๋นกินกับเต้าหู้และเนื้อหมู

แค่คิดถึงกลิ่นหอมฉุยของเนื้อปลาเค็มกับหมูสามชั้นชิ้นมันย่องและเต้าหู้นุ่มๆ ก็...ของอร่อยชัดๆ

อวี้หมี่มัวแต่น้ำลายไหลยืดกับตนเอง มิได้ล่วงรู้เลยว่า ณ จวนแม่ทัพที่อยู่ห่างจากร้านริมทางของนางสิบแปดลี้* บุรุษร่างสูงใหญ่ที่เพิ่งกลับมาจากค่ายทหารกำลังยืนเอามือไพล่หลังหน้าอ่างไม้ใส่ปลาเป็นขนาดใหญ่

"ปลาไนหรือ"

"ขอรับ" คนที่ค้อมหลังตอบอย่างนอบน้อมก็คือเจ้าหน้าที่ผู้รับสินบนคนนั้นเอง หน้าตาฉลาดเฉลียวไม่มีแววละโมบอย่างที่จงใจแสดงออกมาเมื่อวานเลยแม้แต่น้อย

"อืม" บุรุษร่างใหญ่ยิ้มน้อยๆ ตรงมุมปาก

วิเศษ วิเศษมาก!

---

* ลี้ (หลี่) เป็นหน่วยมาตราวัดของจีน เท่ากับความยาว 15 อิ่น เทียบได้กับระยะทางประมาณ 500 เมตร

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 9 20/8/2561 BE 11:21

ท้องฟ้าสว่างจ้า ประตูร้านริมทางเปิดแล้ว ควันไฟลอยออกมาพร้อมกลิ่นหอมฉุยของเนื้อแพะหมักเต้าเจี้ยวเผ็ด ยั่วยวนคนที่สัญจรผ่านไปมาให้ท้องร้องจ๊อก น้ำลายสอท่วมปาก

"เหลียงเกอเอ๋อร์* เอาเนื้อแพะหมักเต้าเจี้ยวเผ็ดสองชั่ง** กับแผ่นแป้งย่างสามชั่งมาก่อน เร็วหน่อยนะ หิวจะตายอยู่แล้ว!"

"นางหนูอวี้หมี่เอ๋ย ข้าเอาซาลาเปาไส้เนื้อแพะกับต้นหอมสิบลูกแล้วก็แกงเป็ดกับผักดอง อากาศร้อนเป็นบ้าแบบนี้ซดน้ำแกงชามใหญ่ๆ แล้วเจริญอาหารดี"

"หั่นเนื้อวัวเค็มให้สักห้าชั่ง แล้วก็ห่อหมั่นโถวลูกใหญ่ให้ยี่สิบลูกขอด่วนล่ะ พวกเรายังต้องต้อนล่อเร่งเดินทาง!"

"ได้เลยๆ" ใบหน้ากลมป้อมยิ้มแย้มอย่างอารมณ์ดี คิ้วอ่อนโค้งแม้อวี้หมี่จะเป็นเด็กสาวร่างเล็ก แต่ก็คล่องแคล่วอย่างยิ่ง มีดปลายแหลมที่ลับไว้ขาววับจนส่องประกายสีฟ้าหั่นเนื้อแพะที่ชุ่มเต้าเจี้ยวเผ็ดดังขวับๆ แผ่นแป้งธัญพืชที่ผิงเตรียมไว้ตั้งแต่เช้าเป็นสีน้ำตาลทองน่ากิน นางคว้าแผ่นแป้งปึกหนึ่งมายกขึ้นโต๊ะ รอให้ลูกค้าเอาเนื้อแพะกับต้นหอมวางลงไปแล้วห่อ รับประกันว่าพอกัดกิน กลิ่นหอมจะฟุ้งไปทั้งปาก

นางยกถาดมือละใบ ยังไม่ทันได้วางถาดลงบนโต๊ะให้ดีๆ เหล่าชายหิวโซก็แย่งกันคว้าอาหารไปจนเกลี้ยง หากไม่เพราะนางดึงมือออกเร็วพอน่ากลัวว่าป่านนี้แขนเสื้อคงถูกกัดแหว่งเป็นรูไปแล้ว

ซาลาเปาที่นึ่งไว้เข่งใหญ่ๆ กับแผ่นแป้งที่ย่างเตรียมไว้เป็นตั้งสูงหมดเกลี้ยงอย่างรวดเร็ว อวี้หมี่ผู้ยิ่งยุ่งยิ่งคึกรีบหมุนตัวเดินหายเข้าไปใน

---

* เกอแปลว่าพี่ชาย เกอเอ๋อร์ใช้ต่อท้ายชื่อผู้ชายเพื่อเรียกในเชิงเอ็นดู

** ชั่ง (ชั่งจีน) หรือจิน เป็นหน่วยชั่งของจีน มีน้ำหนักประมาณครึ่งกิโลกรัมและยังนิยมใช้อยู่จนถึงปัจจุบัน

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 10 20/8/2561 BE 11:21

ครัวอย่างไม่พูดพร่ำทำเพลง ทิ้งลูกค้าที่ร้องขออาหารกันระงมให้น้องชายดูแล

เหนื่อยแทบตายกว่าจะพ้นช่วงที่ลูกค้าแน่นที่สุดในตอนเช้า เมื่อกลุ่มคนที่ต้องออกเดินทางไปค้าขายหรือคุ้มภัยกินอาหารเช้าจนอิ่มหนำและสั่งห่อเสบียงไปกินระหว่างทางเรียบร้อยแล้ว ก็ถึงคราวที่อวี้หมี่กับน้องชายจะได้นั่งดื่มชา พักขา แล้วกินข้าวด้วยกันบ้างเสียที

"พี่ใหญ่" หลังต้นหอมม้วนแป้งย่างทาซีอิ๊วหวานลงไปอยู่ในท้อง มือสั่นเทาของอวี้เหลียงก็ค่อยๆ กลับเป็นปกติ ใบหน้าที่ซีดจนเขียวเพราะความหิวมีสีเลือดฝาดในที่สุด "เราเปลี่ยนไปทำอย่างอื่นดีหรือไม่"

ป้าบ!

ฝ่ามือเพชฌฆาตโบกใส่ศีรษะเขาอย่างไร้ปรานีจนอวี้เหลียงแทบหัวทิ่มลงไปในชามโจ๊กเบื้องหน้า

"เปลี่ยนไปทำอย่างอื่นกับผีน่ะสิ!" อวี้หมี่ทำหน้าหงุดหงิดที่น้องชายไม่ได้ดังใจ พลางใช้หมั่นโถวที่กัดไปครึ่งหนึ่งอุดจมูกอีกฝ่าย "ไหนบอกซิ งานที่แค่เปิดร้านตอนเช้าตรู่ก็มีเงินไหลมาเทมาแบบนี้ยังจะไปหาที่ไหนได้อีก"

"พี่ใหญ่ระวังคำพูดด้วย ระวังคำพูดหน่อย!" อวี้เหลียงสูดหายใจพร้อมละล่ำละลักบอก "เป็นสตรีแต่พูดจาหยาบคาย หากใครมาได้ยินเข้า..."

"ตอนนี้ในร้านมีแค่เจ้ากับข้า แม้แต่หนูสักตัวยังไม่มี จะกลัวอะไรเล่า" นางโต้กลับอย่างไม่แยแส

พริบตาต่อมา ท่าทางฮึดฮัดขัดใจของอวี้เหลียงก็เปลี่ยนไป นางยังไม่ทันรู้สึกตัว ความโมโหของเขาก็กลายเป็นความปรีดา ขณะส่งสายตา

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 11 20/8/2561 BE 11:21

เป็นประกายวิบวับมองข้ามไหล่นางไปด้านหลัง

"คารวะท่านแม่ทัพใหญ่!"

แผ่นหลังของอวี้หมี่แข็งทื่อ ไอหนาวแล่นจากฝ่าเท้าขึ้นมาถึงกระหม่อมทันที

ใครหน้าไหนกันนะที่บอกข้าว่าแม่ทัพเยียนนำทัพไปซ้อมรบกลางหุบเขา จะไม่กลับเข้าเมืองภายในสามเดือนห้าเดือน!

"เหลียงเกอเอ๋อร์ เหมือนเดิมนะ" เสียงทุ้มต่ำที่ดังขึ้นข้างหลังยังเฉียบขาดหนักแน่นเหมือนทุกครั้ง

นางค่อยๆ หันกลับไป เนื้อตัวแข็งทื่อจนแทบได้ยินกระดูกตนเองลั่นกร๊อบๆ

ความฉุนเฉียว ความหงุดหงิด ความพรั่นพรึงสะท้อนอยู่ในดวงตากลมโตที่กะพริบปริบๆ มองไปตรงกลางร้านเห็นผมดกดำถูกมัดไว้ด้วยเชือกดำ ชุดดำที่สวมใส่ช่วยเน้นไหล่กว้าง เอวสอบ และท่อนขายาวของเขาได้เป็นอย่างดี บุคลิกองอาจสง่างามสมชายชาตรีอวลอยู่ทั่วร่าง

ลมหายใจนางสะดุดไปเฮือกหนึ่ง

ฮือ ข้าจะต้อง...จะต้องจับเจ้าทหารโรงครัวที่ปล่อยข่าวเท็จส่งเดชผู้นั้นมาสับเป็นพันๆ ชิ้นให้จงได้!

"น้อมรับบัญชา!" ความฮึดฮัดขัดใจเมื่อครู่ของอวี้เหลียงระเหยกลายเป็นไอไปหมดแล้ว เมื่ออยู่ต่อหน้าบุรุษร่างสูงสง่า คำว่า 'บูชา' วาววาบอยู่ในตาซ้าย คำว่า 'วีรบุรุษ' เป็นประกายอยู่ในตาขวา ใบหน้าหมดจดคมสันมีแต่ความตื่นเต้นแกมชื่นชม ขณะเช็ดโต๊ะเช็ดเก้าอี้อย่างขมีขมัน "ข้าจะไปจัดการให้เดี๋ยวนี้ ท่านแม่ทัพเชิญนั่งก่อน"

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 12 20/8/2561 BE 11:21

ใบหน้างามสง่าทว่าไร้อารมณ์ของเยียนชิงหลางเหมือนจะนุ่มนวลขึ้นเล็กน้อย

หากหลงตนเองหน่อย น่ากลัวคงได้ทึกทักไปว่ามีรอยยิ้มส่องประกายอยู่ในดวงตาคู่นั้นด้วยกระมัง

อวี้หมี่มุมปากกระตุกอย่างห้ามไม่อยู่

บุรุษผู้นี้ได้ชื่อว่าเป็นเทพสงครามผู้สัตย์ซื่อเที่ยงตรงแห่งชายแดนตะวันออก เป็นยอดชายชาตรีในหมู่ชายชาตรี เป็นยอดนักรบผู้ห้าวหาญในหมู่ขุนศึก เป็นหนึ่งในสี่ยอดบุรุษที่เหล่าสาวไร้คู่ตลอดจนหญิงที่ออกเรือนแล้วทั่วทั้งอาณาจักรฉางชิงใฝ่ฝันว่าจะได้อาจเอื้อมหรือกระทั่งลดตัวลงมาแต่งงานด้วย แต่ไม่มีใครรู้ดีไปกว่านางว่าภายใต้ประกายเจิดจรัสในดวงตาคู่นั้นซุกซ่อนนิสัยหยาบช้า โสมม กักขฬะไร้ที่เปรียบแบบใดเอาไว้!

เขานี่แหละที่ฉีกภาพลักษณ์สวยหรูของวีรบุรุษผู้กล้าในสายตานางลงอย่างย่อยยับ และเขาอีกเหมือนกันที่สร้างเงามืดขึ้นบนกิจการร้านอาหารริมทางอันแสนรุ่งโรจน์ของนาง...

"หมี่กู" ดวงตาของเยียนชิงหลางที่เหลือบมองมาเป็นประกายวาบ

คราวนี้หางตาของอวี้หมี่กระตุกเล็กน้อย

อย่าได้คิดเชียวนะว่าแสร้งให้ใบหน้าทุเรศทุรังดวงนั้นดูเคร่งเครียดแล้วจะอำพรางความจริงที่ว่าเขาจงใจใช้คำพูดลบหลู่นางได้ นึกหรือว่านางไม่รู้ว่า 'หมี่กู' ออกเสียงเหมือนกันทุกประการกับ 'ขนมเต่าแป้ง'* ซึ่งเป็นขนมที่นิยมทำกันแถบหมิ่นหนาน คงคิดสินะว่านางจับไม่ได้ไล่ไม่ทันว่าเขาจงใจล้อเลียนรูปร่างอวบอ้วนของนาง

---

* 'หมี่กู' แปลว่าแม่นางหมี่ ออกเสียงเหมือนคำว่าขนมเต่าแป้ง (麵龜) ในสำเนียงฮกเกี้ยน

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 13 20/8/2561 BE 11:21

เท่ากับว่านางเป็นผู้คิดค้นอาหารเลิศรสชนิดนี้ขึ้นมาเชียวนะ หึ!

"เสียสติไปแล้วหรือ" คิ้วดกหนาเลิกสูงขึ้น

"ท่านสิเสียสติ! เสียสติกันทั้งตระกูล..." ต่อเมื่อโพล่งไปเช่นนั้นนางถึงเพิ่งตระหนักว่าตนเองพูดอะไรออกไป "เอ่อ..."

รอบตัวเงียบกริบ อวี้เหลียงที่ยกเนื้อแพะหมักเต้าเจี้ยวเผ็ดออกมามองนางอย่างตกตะลึงสุดขีด ราวกับว่ามีเขางอกขึ้นมาบนหัวนางซ้ำยังมีดอกไม้บานอยู่ตรงปลายเขาก็ไม่ปาน

"เถ้าแก่เนี้ยอวี้" เยียนชิงหลางเอ่ยเรียกช้าๆ ด้วยแววตาเคร่งเครียด

"ตายจริง ท่านแม่ทัพใหญ่ เชิญเจ้าค่ะ เชิญ อาหารมาแล้ว!" เด็กสาวสะดุ้งเฮือก โดยไม่รอให้เขาพูดอะไรต่อก็รีบแยกจานเนื้อแพะในมือน้องชายมาวางบนโต๊ะอย่างประจบเอาใจ ขาดแต่ยังไม่ได้เห่า 'โฮ่งๆ' ออกมาด้วยเท่านั้น "หากขาดรสใดหรือร้านเรารับรองได้ไม่ดีอย่างไรก็เชิญบอกได้เลยนะเจ้าคะ ท่านร้อนหรือไม่ เสี่ยวเหลียงรีบมาพัดให้ท่านแม่ทัพใหญ่เร็วเข้า โจ๊กวันนี้รสชาติไม่เลวนะเจ้าคะ ท่านจะสั่งมากินสักชามไหม"

ฮือๆ...ข้าน้อยผิดไปแล้ว ท่านแม่ทัพใหญ่ช่วยเลิกจ้องข้าน้อยด้วยสายตาดุดันชวนสะท้านเช่นนั้นได้หรือไม่

แม่ทัพหนุ่มนิสัยเคร่งเครียดจริงจังที่กำลังเดือดจัดถอนดวงตาสีดำสนิทคาดเดาความรู้สึกยากของตนออกมาช้าๆ แล้วหลุบลงมองแผ่นแป้งย่างสีน้ำตาลทองกับเนื้อแพะแทน มือใหญ่เรียวสวยหยิบตะเกียบขึ้นมาคีบเนื้อแพะเข้าปากเป็นอันดับแรก

"...เค็ม" เขาวิจารณ์ตามตรง

"นั่นสิขอรับ ข้าก็ว่าเค็มไปหน่อย แต่พี่ใหญ่บอกว่าต้องทำให้เค็ม

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 14 20/8/2561 BE 11:21

เข้าไว้ ลูกค้าจะได้สั่งแป้งเพิ่มเยอะๆ แม้แต่สุราก็จะขายดีขึ้นด้วย...อื้อ!" อยู่ๆ หมั่นโถวทั้งลูกก็ยัดเข้ามาในปากเด็กชายจนเขาแทบสำลักตาย

"อย่างนี้นี่เอง" เยียนชิงหลางปรายตามองเด็กสาวที่รีบเอามือไพล่หลังอย่างทันท่วงที

"เข้าใจผิดแล้วๆ นี่เป็นแค่การเข้าใจผิดเท่านั้น ฮ่าๆ" นางหัวเราะแห้งๆ "วันนี้ตอนเคี่ยวน้ำปรุงรสข้าเผลอใส่เกลือหนักมือไปหน่อยต่างหาก แต่คราวหน้าจะปรับปรุง จะต้องปรับปรุงแน่นอน"

เยียนชิงหลางวางตะเกียบลงโดยไม่กล่าวอะไร แล้วหยิบแผ่นแป้งมาม้วน กัดกินช้าๆ คำหนึ่ง

เรื่องอะไรเถ้าแก่เนี้ยอย่างนางต้องโดนลงโทษให้ยืนเป็นเพื่อนระหว่างท่านแม่ทัพใหญ่กินข้าวด้วยล่ะนี่

ที่ยิ่งไปกว่านั้นเขารังเกียจเนื้อแพะหมักเต้าเจี้ยวเผ็ดที่ทุกคนชมเปาะเป็นเสียงเดียวกันของนางมากเลยหรือ ถึงกับยอมกินแต่แป้งไม่แตะเนื้อแบบนี้ไม่เท่ากับผิดต่อแพะที่พลีชีพเพื่อมนุษย์หรือไร

อวี้หมี่เดือดปุดๆ อยู่ในใจ แต่ไม่กล้าปริปากพูดออกมา ได้แต่ยืนประสานมือค้อมไหล่ รอฟัง 'คำวิจารณ์' จากท่านแม่ทัพใหญ่

"อืม" เพียงครู่เดียวเขาก็กินแผ่นแป้งหมด แล้วล้วงผ้าเช็ดหน้าสีดำจากในอกเสื้อออกมาเช็ดปาก

อืม? อืมอะไร แล้วอย่างไรต่อ

นางมองชายหนุ่มอย่างกระวนกระวาย

เยียนชิงหลางเหลือบตาขึ้นมองสีหน้าซับซ้อนของนางที่มีทั้งความยำเกรง ความขุ่นใจ และการรอคอย ประกายประหลาดวาบขึ้นใน

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 15 20/8/2561 BE 11:21

ดวงตาคม เขาลุกขึ้น วางเงินค่าอาหารลงบนโต๊ะ แล้วเอามือไพล่หลัง เดินไปทางประตูหน้าร้าน

เอ๋? แค่นี้เอง? หมดแล้วหรือ เหตุใดวันนี้ถึงได้ดีผิดปกติกันนะ ไม่มีคำวิจารณ์จัดจ้าน ไม่ติโน่นตินี่...ฝนจะตกลงมาเป็นสีแดงหรืออย่างไรกัน

"น้อมส่งท่านแม่ทัพใหญ่ ค่อยๆ เดินนะเจ้าคะ..." นางถอนหายใจเฮือกใหญ่ ดวงตาเป็นประกายด้วยความปรีดา

หลังก้าวท่อนขายาวแข็งแรงข้ามธรณีประตูไปแล้ว เยียนซิงหลางก็หันมาพูดทิ้งท้ายเนิบๆ "พรุ่งนี้ข้าจะมากินปลา"

ในหัวอวี้หมี่ราวกับมีเสียงระเบิด พวงแก้มทั้งสองข้างแดงก่ำ นางมองคนพูดปากอ้าตาค้าง ขณะถามอุบอิบอย่างร้อนตัว "ปะ...ปลา?"

เขารู้ได้อย่างไร...รู้ได้อย่างไรกัน!

แม่ทัพหนุ่มเหลือบมองนางแวบหนึ่ง ประกายบางอย่างวาบขึ้นในนัยน์ตาสุขุม ก่อนจะสำทับอีกครั้ง "อย่าลืมล่ะ พรุ่งนี้" จากนั้นก็เดินตัวตรงราวกับต้นสนจากไปอย่างสง่างาม

"ค่ายทหารขาดแคลนหน่วยอาลักษณ์บ้างหรือไม่ขอรับ ข้าน้อยยินดีวางมีดทำครัวทิ้งพู่กันไปเข้ากองทัพแทนนะขอรับ ท่านแม่ทัพใหญ่..."

ในที่สุดอวี้เหลียงก็แงะหมั่นโถวออกจากปากสำเร็จ แต่กว่าจะตะลีตะลานตามไปก็สายเกินการณ์

"เขารู้แล้ว เขาต้องรู้แล้วแน่ๆ นึกอยู่แล้วเชียว ไม่มีอะไรบนโลกที่ได้มาสบายๆ คนจวนแม่ทัพจะรับสินบนง่ายๆ เช่นนั้นได้อย่างไรกัน..." อวี้หมี่นั่งยองๆ ใช้นิ้ววาดวงกลมบนพื้น ใบหน้ากลมป้อมฉายแววเจ็บปวด "เขาจงใจวางกับดักให้ข้าได้อายต่างหาก...ปลาของข้า ปลาที่ข้าอุตส่าห์

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 16 20/8/2561 BE 11:21

หมักเกลือไว้ดิบดี..."

ภายใต้เสียงครวญครางของนาง แม้แต่โคมไฟที่แขวนเอาไว้หน้าร้านยังเหมือนจะสั่นสะท้านอยู่หลายครั้งไปด้วย

เยียนชิงหลางขี่อาชาพันลี้ล่าเมฆาพุ่งทะยานไปที่ค่ายทหารดุจลูกธนู รอยยิ้มบางๆ ปรากฏให้เห็นตรงมุมปากในที่สุด

อืม วันนี้อากาศไม่เลวจริงๆ

ยามพลบค่ำ

หลังจากแวะมานั่งพักขา จิบสุรา ขบเคี้ยวของว่าง นักเดินทางระลอกสุดท้ายก็กลับเข้าเมือง งานอันเหน็ดเหนื่อยในวันนี้ของอวี้หมี่กับน้องชายสิ้นสุดลงเสียที สองพี่น้องช่วยกันเช็ดโต๊ะ ถูพื้น ปิดประตูร้าน

แต่ถึงอวี้เหลียงจะได้พัก อวี้หมี่ก็ต้องเข้าครัวไปนวดแป้ง ปั้นแป้งผสมไส้ หมักเนื้อ เตรียมรับมือกับลูกค้าที่จะมาอุดหนุนแต่เช้าตรู่ในวันรุ่งขึ้น

ร่างกลมเตี้ยสาละวนอยู่ในห้องครัว เหงื่อไหลโซมกาย กว่าจะเสร็จหมดทุกอย่างก็ยามซวี่* นางผัดหมี่เหลือง ทำผักคลุกน้ำมันงากินเป็นอาหารเย็นด้วยกันกับน้องชาย

เฮ้อ...ที่น่าปวดใจเป็นอย่างยิ่งก็คือทั้งที่นางทำงานหนักราวกับอูฐ แต่ก็ยังมีรูปร่างอวบอย่างนี้ไม่เคยเปลี่ยน ตรงไหนที่ควรผอมก็ไม่ยอมผอมลงเลย

หลังจากบะหมี่น้ำซามใหญ่ลงไปอยู่ในท้อง อวี้หมี่ไม่ลืมที่จะบีบพุง

---

* ยามซวี่ คือช่วงเวลา 19.00 น. ถึง 21.00 น.

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 17 20/8/2561 BE 11:21

นิ่มๆ ที่นูนออกมาเล็กน้อยของตนเองแล้วถอนหายใจเฮือก "ดวงหน้างามแฉล้มดุจจานหยกน่ะมีอยู่แล้ว แต่ทำอย่างไรถึงจะมีเอวคอดกิ่วได้บ้างล่ะ... นี่! สายตาเช่นนั้นหมายความว่าอย่างไร"

"พี่ใหญ่ ท่าน..." อวี้เหลียงยังมีอาหารคาอยู่ในปาก ขณะมองพี่สาวอย่างตกตะลึงจังงังเหมือนไม่เชื่อสายตา "เคยเรียนหนังสือมาเหมือนกันหรือนี่"

"พูดโง่ๆ แบบฝึกคัดอักษรที่เจ้าใช้ตอนเด็กๆ น่ะ ข้าเป็นคนเขียนทั้งนั้นแหละ" นางค้อนน้องชายวงใหญ่อย่างไม่สบอารมณ์ "ถึงท่านพ่อท่านแม่จะไม่เชี่ยวชาญในเชิงอักษรศิลป์ แต่ก็พอมีความรู้อยู่บ้าง ข้าเป็นลูกสาวคนสำคัญของพวกท่าน เลยเติบโตมากับอักษรและน้ำหมึกตั้งแต่เด็ก หากไม่เพราะ...เฮ้อ...กล่าวกันว่าพี่สาวเสมือนมารดา ดูถูกพี่สาวตนเอง ระวังจะถูกฟ้าผ่าเอา รู้หรือไม่"

"ในเมื่อพี่ใหญ่ก็รู้ว่าการศึกษาเป็นวิถีของวิญญูชน เช่นนี้เหตุใดเราไม่ยึดถือเจตนารมณ์ของท่านพ่อท่านแม่ วางมีดจับพู่กันเปิดสำนักศึกษาอบรมบ่มเพาะปัญญาชนแทนเล่า" อวี้เหลียงไม่สนใจบะหมี่อีกแล้ว เขาพูดพลางมองนางอย่างคาดหวัง

"ไม่เคยได้ยินที่คนเขาว่า 'อาจารย์ยากจนเท่ากับผีอดตาย' หรือไร" นางแค่นหัวเราะทีหนึ่ง แล้วพูดเสียงห้วน "ยังไม่ต้องพูดถึงว่าพวกเรามีความรู้แค่น้อยนิดหรอก แต่นี่มันชายแดนที่ผู้คนยังชีพด้วยการเลี้ยงแพะและล่าสัตว์ พวกเด็กๆ ต้องออกไปคอยต้อนแพะ ต่อให้หาเด็กที่ไม่ต้องทำงานเพราะบ้านพอจะมีฐานะได้ สำนักศึกษาที่ไม่ต้องจ่ายค่าเล่าเรียนในเมืองก็แย่งเด็กไปหมดแล้ว พวกเราจะเปิดสำนักศึกษามาอ้าปากกิน

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 18 20/8/2561 BE 11:21

ลมหรือไร"

อวี้เหลียงถูกเอ็ดจนตัวหด กะพริบตาปริบๆ อย่างไร้ความผิด ดูน่าสงสารเป็นกำลัง ขณะเอ่ยแย้งเบาๆ "พวกเราย้ายกลับเมืองหลวงก็ได้นี่ ท่านเคยบอกว่าบ้านเดิมของพวกเราอยู่ในเมืองหลวงไม่ใช่หรือ เหตุใดต้องมาลำบากลำบนอยู่ในที่กันดารห่างไกลไปทั้งชีวิตด้วย..."

"อวี้เหลียง!" เด็กสาวหน้าตึงทันควัน มองน้องชายด้วยดวงตาเป็นประกายกร้าว "ลืมแล้วหรือว่าก่อนท่านพ่อท่านแม่จะจากไปได้สั่งเสียไว้ว่าอย่างไร"

ดวงหน้าหมดจดของผู้เป็นน้องซีดเผือดไปทันที ก่อนจะส่งเสียงเรียก "พี่ใหญ่..."

นางหน้าเครียด มือจับตะเกียบแน่นจนข้อนิ้วขาว ขณะกัดฟันพูดออกมาทีละคำ "ก่อนท่านพ่อท่านแม่จะจากไปได้สั่งให้พวกเราสองพี่น้องไปให้ไกลจากเมืองหลวงตลอดชีวิต แล้วหาที่ตั้งรกรากใช้ชีวิตอย่างสงบสุข อย่าได้กลัวความยากลำบาก ต้องคอยช่วยเหลือเกื้อกูลกันและกัน หรือว่าเจ้าลืมไปจนหมดสิ้นแล้ว!"

"ข้าผิดไปแล้ว ต่อไปจะไม่เอ่ยถึงอะไรก็ตามที่เกี่ยวกับเมืองหลวงขึ้นมาเป็นอันขาด พี่ใหญ่ อย่าโมโหไปเลยนะ ข้าไม่ดีเอง" เด็กชายขอบตาแดงเรื่อ นึกตำหนิตนเองด้วยความละอายใจ "ข้าขอโทษ"

"เสี่ยวเหลียง" อวี้หมี่ตีบตันในลำคอ นางสูดหายใจเข้าลึกแล้วปรับเสียงให้อ่อนลง "พี่รู้ว่าลูกผู้ชายย่อมมีปณิธานยิ่งใหญ่ ให้เจ้าวิ่งวุ่นทำงานอยู่แต่ในร้านเป็นการละเลยความสามารถของเจ้า พี่สัญญาว่าไว้ให้ฐานะบ้านเรามั่นคงขึ้นอีกนิด พวกเราค่อยมาคิดวางแผนย้ายไปอยู่

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 19 20/8/2561 BE 11:21

ทางใต้กัน เจียงหนานขึ้นชื่อว่าเป็นดินแดนแห่งศาสตร์ศิลป์ เจ้าชอบเรียนหนังสือ พี่จะเรียนหนังสือที่นั่นเป็นเพื่อนเจ้า หาวิชาความรู้ใส่ตัว ต่อไปหากเจ้าอยากเป็นอาจารย์สอนหนังสือ พี่ก็จะช่วยเจ้า"

"ฮือๆ พี่ใหญ่ เป็นเพราะเสี่ยวเหลียงไม่รู้ความ พลอยทำให้ท่านลำบาก ทำให้ท่านกังวลไปด้วย..." อวี้เหลียงร้องไห้ออกมาอย่างทนไม่ไหว

"เด็กโง่ หากกลัวว่าเจ้าจะมาทำให้พี่ลำบาก พี่คงทิ้งเจ้าไว้กลางทางตั้งแต่ตอนนั้นแล้ว" นางล้วงผ้าเช็ดหน้าฝ้ายออกมาซับน้ำตาให้เขาแล้วแสร้งทำเสียงร่าเริง "อย่าร้องน่า ถ้าใครมาเห็นเข้าก็นึกว่าพี่สาวหมี่ร้านริมทางปิดร้านทีไรเป็นต้องทุบตีน้องชายทุกทีหรอก"

ฝ่ายตรงข้ามหัวเราะทั้งน้ำตา แล้วใช้แขนเสื้อเช็ดหน้าลวกๆ ด้วยความกระดาก "อืมๆ"

"ต่อไปต้องว่านอนสอนง่ายรู้หรือไม่ รับรองว่าพี่ต้องดูแลเจ้าเป็นอย่างดีแน่" นางลูบหัวน้องชายเบาๆ

"อืม เสี่ยวเหลียงจะฟังพี่ใหญ่ทุกอย่าง"

สองพี่น้องกินข้าวต่อภายใต้บรรยากาศอบอุ่น เมื่อกินหมดแล้ว อวี้เหลียงก็อาสาจะเป็นคนล้างถ้วยชามและต้มน้ำร้อนให้ อวี้หมี่จึงได้ลิ้มรสชีวิตคุณหนูที่มีคนปรนนิบัติเป็นครั้งแรกในชีวิต

"พี่ใหญ่ ค่อยๆ นั่งแช่ไปนะ หากน้ำร้อนไม่พอก็ตะโกนบอกข้า ข้าพร้อมไปต้มเพิ่มให้ทุกเมื่อ" เด็กชายหน้าตาหมดจดกลายร่างเป็นบ่าวที่แสนขยันขันแข็งตะโกนบอกนางอยู่นอกห้อง

"เข้าใจแล้ว" เด็กสาวนั่งแช่น้ำอย่างผ่อนคลาย ให้ไอน้ำช่วยชำระ

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 20 20/8/2561 BE 11:21

ความเหนื่อยล้าในหนึ่งวันที่ผ่านมาออกไป

ดีที่นางหัวไว มือหนึ่งถือแส้เฆี่ยน อีกมือถือหัวผักกาด พร้อมจู่โจมด้วยดวงตาอ่อนโยนที่มีน้ำตาคลอเบ้า ความฮึกเหิมแบบคนหนุ่มของเสี่ยวเหลียงจึงสงบลงอย่างรวดเร็ว ไม่เช่นนั้นก็ไม่รู้ว่าวันไหนน้องชายผู้โง่เง่าของนางจะเกิดเลือดร้อนขึ้นมา แล้วลอบหนีกลับเมืองหลวงเพื่อสร้างชื่อเสียงให้เป็นเกียรติเป็นศรีแก่วงศ์ตระกูลอะไรนั่น ทีนี้ได้จบเห่กันอย่างแท้จริงแน่

ยิ่งคิดถึงน้องชายที่ทั้งรู้สึกผิดทั้งละอายแก่ใจ ก้มหน้ายอมรับผิดโดยดุษณีซ้ำยังกระวีกระวาดทำงานไถ่โทษ นางยิ่งรู้สึกว่าตนเองเป็นอัจฉริยะผู้ฉลาดเฉลียวมากไหวพริบโดยแท้

"ข้าช่างเป็นดอกไม้งามที่เพียบพร้อมทั้งรูปโฉมและสติปัญญาแห่งร้านริมทางชายแดนตะวันออกจริงๆ ฮ่าๆๆๆ"

เสียงหัวเราะด้วยความผยองทำเอานกกาที่เกาะตามต้นไม้บินฮืออย่างแตกตื่น

วันรุ่งขึ้นหลังจากที่กระหยิ่มยิ้มย่องกับความฉลาดช่างวางแผนของตนเองจนขนาดหลับฝันยังยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ได้ทั้งคืน อวี้หมี่ก็พลันนึกอะไรขึ้นมาได้ตอนกำลังนึ่งหมั่นโถว...

วันนี้นี่นา!

วันนี้แหละที่เยียนชิงหลางคนน่ารังเกียจจะมากินปลาที่นางลำบากลำบนหมักไว้ดิบดีให้เกลี้ยง!

ยิ่งคิดเด็กสาวก็ยิ่งหน้าบึ้ง และยิ่งรู้สึกขัดใจขึ้นเรื่อยๆ นางสู้อุตส่าห์

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 21 20/8/2561 BE 11:21

คิดหาวิธีแทบตายกว่าจะได้ปลามา เรื่องอะไรจะปล่อยให้แม่ทัพใหญ่ผู้อยู่ดีกินดีไม่เคยขาดแคลนอาหารอย่างเขาเอาไปกินง่ายๆ หากจำไม่ผิดรถเสบียงคันนั้นมีปลาเป็นๆ ที่ฮูหยินผู้เฒ่าแห่งจวนเยียนกั๋วกง* ในเมืองหลวงส่งมาให้หลานชายกินตั้งร้อยกว่าตัวเชียวนะ

พฤติกรรมปล้นชิงของเขาต่างอะไรกับแย่งอาหารจากปากขอทาน จะไม่ให้คนอื่นมีชีวิตอยู่เลยหรือ

"ไม่ได้!" นางยกลังถึงที่เต็มไปด้วยหมั่นโถวร้อนๆ มาวางกระแทกบนเตาไฟด้วยมือเปล่า โทสะในอกเดือดพล่านยิ่งกว่าน้ำร้อนในหม้อ "ข้าต้องต่อต้าน จะยอมสยบต่ออำนาจชั่วของเขาทุกครั้งไม่ได้"

"พี่ใหญ่ มาแล้วๆ ท่านแม่ทัพใหญ่มาแล้ว!" อวี้เหลียงวิ่งกระหืดกระหอบมาเกาะขอบประตูห้องครัวร้องบอก ใบหน้าแดงเรื่อด้วยความตื่นเต้น

"มาก็มาสิ ใครกลัวกันเล่า" นางเท้าสะเอวตะโกนกลับไป

"หา?" น้องชายงุนงง

"เจ้าน่ะรีบไปเลยนะ ไปบอกเขาว่าศาลเจ้าเล็กๆ ของเรารับพระพุทธรูปองค์ใหญ่อย่างเขาไม่ได้ อาหารร้านเรามีแต่พื้นๆ บ้านๆ ไม่กล้าเอาไปรับรองท่านแม่ทัพใหญ่ผู้เคยกินของวิเศษเลิศรสมานักต่อนักหรอก..." คำพูดด้วยแรงอารมณ์ของเด็กสาวสะดุดลงทันที ขณะเบิกตามองร่างสูงตระหง่านที่ปรากฏกายขึ้นกะทันหัน

"มีเรื่องจะพูดกับข้าอย่างนั้นหรือ" เยียนซิงหลางก้มหน้าจ้องนางเขม็ง คิ้วดกหนาเลิกขึ้นนิดๆ นัยน์ตาเข้มหรี่ลง

---

* กั๋วกง บรรดาศักดิ์ในสมัยโบราณ เป็นตำแหน่งซึ่งกษัตริย์แต่งตั้งให้เชื้อพระวงศ์หรือผู้มีความดีความชอบ บรรดาศักดิ์ห้าขั้นรองจากชั้นอ๋องคือกง โหว ป๋อ จื่อ หนาน ซึ่งแต่ละสมัยมีคำเรียกและลำดับแยกย่อยต่างกัน กั๋วกงถือเป็นขั้นหนึ่งคือขั้นสูงสุดในลำดับกง (กงเจวี๋ย)

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 22 20/8/2561 BE 11:21

อย่าได้คิดจะมายุ่งกับปลาเค็มของข้าเป็นอันขาดเชียว!

คำพูดแล่นมาถึงริมฝีปากแล้ว แต่ไม่รู้เพราะเหตุใดถึงได้ถูกสายตาคมกริบของเขา 'ข่มขวัญ' กลับไป นางกลืนน้ำลายลงคอแล้วถามเสียงอ่อย "กินอย่างอื่นแทนได้หรือไม่"

ประกายแสงในดวงตาแม่ทัพหนุ่มอ่อนลง หัวไหล่กระเพื่อมเบาๆ ทีหนึ่ง แต่พอนางเบิกตามองให้ชัดๆ ก็พบว่าเขายังมีท่าทางสุขุมเคร่งเครียดเหมือนเดิม ไม่ได้ขยับเขยื้อนเลยแม้แต่น้อย

"ได้ยินว่าเจ้าตุ๋นปลาเค็มใส่หมูสามชั้นกับเต้าหู้ได้อร่อย" เขาบอกเรียบๆ

"ร้านกระจอกของเราไม่เคยขายอาหารจานนี้มาก่อน ใครที่ไหนมัน..." หัวใจของอวี้หมี่กระตุกวาบ เพิ่งจะเอ่ยถามเสียงแข็งอย่างเอาเรื่องก็มีอันต้องใบ้กินไปเสียก่อนเมื่อเห็นแผ่นหลังคู้ต่ำที่กำลังดอดหนีของคนร้อนตัวบางคน

พยายามป้องกันทุกทาง แต่คนร้ายในบ้านนี่กันลำบากโดยแท้ ฮือ...

"ข้าจะรออาหารจานเด็ดของบ้านเจ้า" แม่ทัพหนุ่มหมุนตัวเดินออกไปเมื่อพูดจบ

ในครัวเลยเหลือแต่อวี้หมี่ที่อยากหามีดอีโต้มาสับคนให้หายแค้น

ทว่าหลังจากนั้นนางก็ยอมเอาปลาเค็มหอมกรุ่นออกมาหั่นแต่โดยดี โดยหั่นเป็นชิ้นใหญ่ ตุ๋นกับหมูสามชั้นและเต้าหู้จนหอมฉุย แล้วยกออกไปอย่างจำยอม

ณ ด้านนอก บรรดาลูกค้าที่ปกติจะมานั่งกินสุรากินเนื้อพลาง

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 23 20/8/2561 BE 11:21

ส่งเสียงเอะอะมะเทิ่ง เวลานี้พากันทำหน้าแดงเรื่อ สายตาที่มองไปทางเยียนชิงหลางเต็มไปด้วยความเลื่อมใสบูชาแบบปิดไม่มิด ราวกับว่าหายหิวไปโดยสิ้นเชิง เพราะแค่มองท่านแม่ทัพเยียนผู้องอาจสง่างามประดุจเทพสวรรค์อย่างเดียวก็อิ่มแล้ว

"คารวะท่านแม่ทัพใหญ่!"

"คารวะท่านแม่ทัพใหญ่ ข้าน้อยคืออู๋เหล่าปาน พลธงสังกัดกองพลพยัคฆ์สมัยที่ท่านไปปราบกองโจรเขาเฮยซาน ไม่ได้เห็นมาหลายปี ท่านแม่ทัพใหญ่ยังองอาจสง่างามไม่ด้อยไปกว่าตอนนั้นเลย"

"ท่านแม่ทัพใหญ่ ท่านเป็นขวัญกำลังใจของชายแดนตะวันออกเรา ขอเพียงมีท่านอยู่ พวกเราชาวบ้านแถบนี้ก็ไม่กลัวอะไรทั้งนั้น"

"นั่นน่ะสิๆ โชคดีจริงๆ ที่ได้ท่านแม่ทัพใหญ่มารักษาชายแดนตะวันออก คอยปกป้องคุ้มครองราษฎร นำกองทัพพิทักษ์บูรพาออกศึกแล้วได้ชัยชนะกลับมานับครั้งไม่ถ้วน ขับไล่ไอ้พวกคนถ่อยจากแคว้นต้าสือเสียจนเบาเรี่ยเบาเล็ด ภายหลังจึงไม่มีใครกล้ารุกรานอาณาเขตชายแดนตะวันออกเราอีกเลย ไม่เช่นนั้นพวกเราคงไม่มีชีวิตสุขสงบเช่นนี้หรอก"

"ท่านแม่ทัพใหญ่โปรดรับการคำนับจากพวกเราด้วย!"

"ชาวบ้านทุกท่านโปรดอย่าได้ทำเช่นนี้ ตัวข้าเป็นแม่ทัพ ก็แค่ทำตามหน้าที่ที่ควรทำเท่านั้น" ใบหน้าคมคายของแม่ทัพหนุ่มฉายแววตื้นตันแวบหนึ่ง ขณะรีบร้องห้ามกลุ่มคนที่ทำท่าจะคุกเข่าคำนับด้วยความซาบซึ้ง "การทำศึกพิทักษ์ดินแดนปกป้องประชาราษฎร์หลายปีที่ผ่านมาล้วนอาศัยทหารกล้าผู้ไม่เกรงกลัวความตายแห่งชายแดนตะวันออกทั้งสิ้น วีรบุรุษที่แท้จริงคือพวกเขาต่างหาก"

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 24 20/8/2561 BE 11:21

"หากไม่เพราะท่านแม่ทัพวางแผนการศึกได้แยบยลซ้ำยังนำทัพออกศึกแนวหน้าด้วยตนเองทุกครั้ง มีหรือจะขับไล่โจรถ่อยแคว้นต้าสือออกจากชายแดนตะวันออกได้เร็วถึงเพียงนี้..."

"จริงด้วยๆ ลูกชายข้าอยู่ในกองพลพยัคฆ์ใต้ร่มธงท่านแม่ทัพใหญ่ หากไม่เพราะท่านแม่ทัพรู้จักใช้คน ส่งเสริมคนมีความสามารถ ลูกชายข้าคงไม่ได้สร้างผลงานจนได้กินตำแหน่งนายกองร้อย เชิดหน้าชูตาวงศ์ตระกูลตั้งแต่อายุน้อยๆ เท่านี้หรอก ท่านแม่ทัพใหญ่ ท่านเป็นผู้มีคุณของสกุลหู เรานะขอรับ!"

"ที่แท้ผู้อาวุโสก็เป็นพ่อของหูเซียวนี่เอง" รอยยิ้มบางๆ ปรากฏอยู่ในแววตาเยียนชิงหลาง "หูเซียวเป็นเด็กเก่ง ไม่กลัวลำบาก เวลาฝึกทหารก็จริงจังกว่าทุกคน เป็นเพราะได้เชื้อสายที่ดีของสกุลหู และเพราะผู้อาวุโสอบรมสั่งสอนมาดี"

"มิได้ๆ เป็นเพราะท่านแม่ทัพไม่รังเกียจเดียดฉันท์เซียวจื่อของเรา เป็นเพราะท่านยอมขัดเกลาเขาต่างหาก..."

อวี้หมี่ถือหม้อปลาเค็มตุ๋นหมูสามชั้นกับเต้าหู้ยืนเงียบอยู่ตรงมุมห้อง

แววตานางนุ่มนวลขึ้นโดยไม่รู้ตัว กระแสธารอุ่นๆ ที่ไม่รู้จักชื่อไหลอวลอยู่ในอก

บุรุษร่างสูงใหญ่ผู้เงียบขรึมยังมีท่าทางเฉยชาเหมือนปกติ แต่เวลาพูดคุยกับชาวบ้านกลับดูอ่อนโยนอย่างบอกไม่ถูก ไม่วางท่าข่มเขื่องแบบแม่ทัพใหญ่แม้แต่นิดเดียว

"เฮ้อ...ช่างเถิด" นางก้มลงมองเนื้อปลาในหม้อที่ตุ๋นจนมันเงาน่ากิน

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 25 20/8/2561 BE 11:21

แล้วบ่นงึมงำ "ถือเสียว่าเลี้ยงกองทัพก็แล้วกัน"

ในที่สุดกลุ่มคนที่ส่งเสียงอึกทึกจอแจก็หักใจยอมเอ่ยลาแม่ทัพใหญ่ที่นานๆ จะปรากฏตัวสักที เพียงพริบตาเดียวก็เหลือเพียงเยียนชิงหลางกับอวี้หมี่ที่ยืนถือหม้ออยู่นานถึงค่อยนำเข้าไปข้างใน

"เชิญเจ้าค่ะท่านแม่ทัพใหญ่" นางวางหม้อดินเผาลงบนโต๊ะอย่างระมัดระวัง ไม่ได้ทำท่าขบเขี้ยวเคี้ยวฟันหรือฮึดฮัดอย่างที่เขาคิดภาพเอาไว้แม้แต่น้อย

ดวงตาของเยียนชิงหลางส่องประกายประหลาด ก่อนจะมองอาหารเลิศรสตรงหน้าที่ส่งกลิ่นหอมฉุยมาแตะจมูก

ปลาเค็ม หมูสามชั้น เต้าหู้ เป็นส่วนผสมที่ค่อนข้างเหนือความคาดหมาย แต่กลับเข้ากันได้อย่างน่าอัศจรรย์ใจ ซ้ำยังหั่นมาเป็นชิ้นโตๆ... สมกับเป็นแม่นางอวี้ เถ้าแก่เนี้ยร้านริมทางผู้โผงผางไม่กลัวใครจริงๆ

"กินเจ้านี่ต้องกินกับข้าวขาวถึงจะอร่อย" ไม่รู้ว่าอวี้หมี่ไปเสกข้าวชามโตมาจากไหน เม็ดข้าวขาวเป็นประกายราวกับหิมะ อวลกลิ่นหอมกรุ่นของธัญพืชใหม่ นางวางชามข้าวลงข้างหม้อดิน ความระแวดระวังและความหงุดหงิดที่มีต่อเขาถูกความกระตือรือร้นที่จะแนะนำอาหารจานเด็ดกลบลงชั่วคราว "ได้ยินว่าฮูหยินผู้เฒ่าของจวนแม่ทัพเป็นคนเจียงหนาน ดังนั้นแม้คนจวนเยียนกั๋วกงจะเป็นคนทางเหนือ แต่ก็กินอาหารทางใต้ เชื่อว่าข้าวขาวชั้นดีจากหังโจวชามนี้จะต้องถูกปากท่านแน่"

มือที่ถือตะเกียบของเขาชะงักไปเล็กน้อย ความอ่อนโยนบางๆ สะท้อนอยู่ในดวงตาจนแทบมองไม่เห็น เรียวปากหยักมุมขึ้นนิดๆ เด็กสาวตาพร่าไปวูบหนึ่ง แล้วมั่นใจอีกครั้งว่าภาพที่ตนเหลือบไปเห็นเมื่อครู่จะ

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 26 20/8/2561 BE 11:21

ต้องเป็นภาพหลอน จะต้องเป็นภาพหลอนแน่ๆ!

แม่ทัพเยียนจอมหน้าตายผู้มีนิสัยร้ายกาจอย่างเขาจะยิ้มเป็นได้อย่างไรกัน

"อืม" เขาก้มหน้าพุ้ยข้าวต่อ

"เป็นอย่างไร อร่อยใช่หรือไม่" นางถูไม้ถูมือถามอย่างตื่นเต้น

"ในเมืองมีข้าวขาวชั้นดีขายตั้งแต่เมื่อใด"

"เอ่อ..." อวี้หมี่แลบลิ้นเลียริมฝีปากแห้งผาก สายตาหลุกหลิกแบบคนร้อนตัว "ไม่กี่วันก่อน"

"ชาวบ้านแถบชายแดนตะวันออกกินแป้งเป็นอาหารหลัก ในเมืองมีร้านขายข้าวสามร้าน แต่ข้าวที่ขายมีอยู่แค่สองพันธุ์ คือข้าวเหนียวเม็ดกลมจากปินโจวกับข้าวกล้องจากอวี้โจว ข้าวเม็ดเหนียวนุ่มอย่างข้าวเจียงหนานไม่ถูกปากคนที่นี่" เขาเลิกคิ้วมองนาง "ในเมื่อไม่มีคนเอาเข้ามาขาย แล้วเจ้าซื้อมาจากที่ใด"

เด็กสาวตัวแข็งทื่อไปทันใด

ตายแน่แล้ว นางลืมไปเสียสนิทว่าทั่วทั้งชายแดนตะวันออก ไม่ว่าจะกิจทหารหรือราษฎร ไม่มีเรื่องใดที่แม่ทัพใหญ่เช่นเขาไม่รู้

"ถูกต้องๆ ไม่มีใครขาย" ยิ่งคิดนางก็ยิ่งอยากจะกระอัก จากที่คาดหวังรอคอยคำชมจากเขานิดๆ เวลานี้ใบหน้ากลมป้อมดำเป็นก้นหม้อ มาถึงขั้นนี้แล้วมีแต่ต้องยอมรับแบบตายเป็นตาย "ครั้งก่อนที่รถเสบียงจากจวนเยียนกั๋วกงของท่านผ่านมาทางนี้ ข้าเอาเนื้อหมูป่าเค็มชิ้นใหญ่ไปแลกข้าวมาจากท่านป้าที่คุมรถ...แต่เป็นเพราะข้าโกหกนางหน้าด้านๆ ว่าตนเองเป็นโรคเหน็บชา หมอบอกว่าต้องใช้ข้าวเจียงหนานมาทำ

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 27 20/8/2561 BE 11:21

กระสายยาถึงจะหาย ท่านป้าฟังแล้วสงสารเลยยอมแลกของกับข้า ท่านอย่าโทษนางเลย"

อย่างนี้นี่เอง

เยียนชิงหลางฟังแล้วไม่ได้เลิกคิ้วด้วยซ้ำ เขาพุ้ยข้าวใหม่ชั้นดีเหนียวนุ่มเข้าปากอีกคำ แล้วเคี้ยวกินด้วยสีหน้าครุ่นคิด

"ได้"

"หา?" นางอึ้งจนตาค้าง แค่นี้เองหรือ

ผิดหวังถึงเพียงนี้เชียว? เช่นนั้น...

เขาปรายตามองอีกฝ่ายแล้วกลับคำ "พวกเรามากำหนดเงื่อนไขกัน แล้วข้าจะละเว้นบ่าวอวดดีที่แอบเอาข้าวไปขายเข้าพกเข้าห่อตนเองคนนี้"

"เงื่อนไขอะไร ทะ...ท่านจะแลกเปลี่ยนอะไร" นางตื่นตัวขึ้นมาทันทีใบหน้ากลมป้อมมองเขาอย่างฉุนเฉียว "แล้วอะไรคือ 'แอบเอาข้าวไปขายเข้าพกเข้าห่อตนเอง' พวกเราก็แค่แลกเปลี่ยนสิ่งของกันเท่านั้น ต้องกล่าวโทษท่านป้าอย่างร้ายแรงถึงเพียงนี้เชียวหรือ"

"ข้าวปลาอาหารทั้งหมดบนรถเสบียงเป็นของจวนเยียนกั๋วกงกับจวนแม่ทัพ ใช้อำนาจในหน้าที่เบียดบังของเหล่านี้เพื่อประโยชน์ส่วนตนก็ต้องมีโทษตามนั้น" เขาพูดอย่างเย็นชา "จวนแม่ทัพใช้กฎทหารปกครองคน เจ้าว่าบ่าวคนนั้นโทษหนักหรือไม่เล่า"

อวี้หมี่ใจเต้นแรง พูดไม่ออกแม้แต่คำเดียว

"หากจะสืบสาวราวเรื่องกันจริงๆ เจ้าเองก็มีความผิดฐานรับของโจรมาเก็บซ่อนไว้เช่นกัน" เขาเสริมเนิบๆ อีกประโยค

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 28 20/8/2561 BE 11:21

"นึกแล้วเชียว" นางพึมพำ ริมฝีปากซีดเผือดสั่นระริก

นึกแล้วเชียวว่าคนอย่างเขาไม่เข้าใจอะไรง่ายๆ หรอก

ปกติก็ชอบมาหาเรื่องนางอยู่แล้ว วันนี้ยิ่งแล้วใหญ่ เพราะนางเป็นคนส่งหลักฐานเอาผิดให้เขาเองกับมือ อวี้หมี่อยากจะร้องไห้ให้สาแก่ใจแล้วแทงมือตนเองให้ยับ...อยากมือบอน อยากขี้อวดดีนัก ไม่ได้อวดแล้วจะตายหรือไร!

เยียนซิงหลางก้มหน้าคีบเนื้อปลาใส่ปากอย่างสุภาพเรียบร้อยราวกับไม่เห็นใบหน้าขมขื่นกลัดกลุ้มเสียใจของนางอยู่ในสายตา

หลังจากนั้นไม่นาน...

"เอ่อ..." เด็กสาวร่างเล็กรวบรวมความกล้าทำคอหดเข้ามายืนตรงข้างโต๊ะ ใบหน้ากลมเต็มไปด้วยรอยยิ้มประจบ ขณะเอ่ยถามเบาๆ "ต้องกำหนดเงื่อนไขอย่างไร ท่านแม่ทัพใหญ่ถึงจะไม่เอาผิดข้ากับท่านป้า"

"ข้าอยากได้..." เยียนซิงหลางจัดการกับอาหารในหม้อกับข้าวขาวอย่างใจเย็นจนหมดเกลี้ยง ถึงค่อยวางตะเกียบ แล้วเหลือบตาขึ้นจ้องหน้านาง "เจ้า"

"ค่อยยังชั่วๆ ตกอกตกใจหมด นึกว่าจะให้ข้าชดใช้จนสิ้นเนื้อประดาตัวเสียอีก..." นางพยักหน้าหงึกๆ จากนั้นถึงค่อยได้สติ ใบหน้าดวงน้อยแดงก่ำขึ้นมาทันที "ทะ...ท่านพูดว่า...ข้า!?"

"ใช่ ข้าอยากได้เจ้า" เขาพูดซ้ำช้าๆ ทีละคำ

อวี้หมี่แทบกระอักเลือด "นึกแล้วเชียวว่าข้ามองท่านไม่ผิด ตัวเป็นมนุษย์แต่ใจเป็นเดรัจฉาน บ้าตัณ..."

"มาทำอาหารในจวนแม่ทัพหนึ่งเดือน"

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 29 20/8/2561 BE 11:21

"..." คำด่ายาวเป็นพรวนติดคาอยู่ในลำคอทันที

"เมื่อครู่เจ้าจะพูดว่าข้าอะไรนะ" คิ้วดกหนาเลิกขึ้นนิดๆ

"เอ่อ...เปล่านี่!" นางรู้สึกหัวใจหวิวๆ อย่างห้ามไม่อยู่รีบยิ้มกลบเกลื่อน "ร้านข้าลมแรง หน้าต่างตอกตะปูไว้ไม่แน่นหนาสักเท่าไร มันเลยชอบลั่นเอี๊ยดอ๊าดจนคนหูฝาดไปได้ง่ายๆ...เมื่อครู่ท่านแม่ทัพใหญ่บอกจะให้ข้าเข้าไปทำอาหารในจวนท่านหนึ่งเดือนเพื่อไถ่โทษใช่หรือไม่ แหม ไม่มีปัญหาอยู่แล้ว พรุ่งนี้ข้าจะรีบเก็บสัมภาระไปรายงานตัวที่จวนท่านแต่เช้าเลยทีเดียว ไม่ต้องให้ท่านส่งรถมารับหรอก ฮ่าๆ"

เยียนชิงหลางเหมือนจะยิ้ม แต่ก็ไม่ใช่

เด็กสาวที่ถูกจ้องจนแข้งขาสั่นจึงเอ่ยถามขึ้นอย่างหวาดๆ "ท่านแม่ทัพใหญ่ยังมีสิ่งใดจะบัญชาอีกเจ้าคะ"

"ต้นยามเหม่า* พรุ่งนี้ มาสายถูกโบยสิบไม้"

ร่างสูงใหญ่ลุกขึ้นโยนเงินก้อนหนึ่งลงบนโต๊ะแล้วเอามือไพล่หลังเดินจากไป ทิ้งให้อวี้หมี่ยืนทำหน้าซับซ้อนมองก้อนเงินขาวที่มีค่ามากกว่ารายได้ของนางทั้งเดือน แม้จะแอบยินดีอยู่ในใจ แต่ก็ยังโมโหจนมันเขี้ยวอยู่ดี

ความผิดนี้นางเป็นคนก่อเองแท้ๆ ทว่าเหตุใดถึงได้รู้สึกเหมือนตกหลุมพรางเลยนะ

ในคืนนั้น...

"พี่ใหญ่ ข้าตามท่านเข้าจวนแม่ทัพไปช่วยหยิบจับอะไรได้หรือไม่"

"พูดอะไรของเจ้า" อวี้หมี่ที่กำลังตั้งหน้าตั้งตาเก็บสัมภาระเงยหน้า

* ยามเหม่า คือช่วงเวลา 05.00 น.ถึง 07.00 น.

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 30 20/8/2561 BE 11:21

ขึ้นจ้องน้องชายอย่างดุดัน "ถ้าปิดร้านไปหนึ่งเดือนเต็ม ลูกค้าไม่คิดว่าพวกเราปิดร้านหนีหรือ ระหว่างที่พี่เข้าไปทำงานเป็นวัวเป็นควายอยู่ในจวนแม่ทัพ แน่นอนว่าเจ้าก็ต้องทำงานอาบเหงื่อต่างน้ำอยู่ในร้าน จะต้องรักษากิจการที่พี่อุตส่าห์สร้างมาอย่างยากลำบากเอาไว้ให้ได้ล่ะ ได้ยินหรือไม่"

"ขะ...ข้าทำคนเดียวไม่ไหว" อวี้เหลียงแย้งเสียงอ่อย

ลูกค้าพวกนั้นอย่างกับเสือหิวก็ไม่ปาน...

"เป็นบุรุษอกสามศอก อย่าเอาแต่พูดว่าตนเอง 'ไม่ไหว' สิ!" นางทำหน้าอ่อนเพลียกับความไม่เอาไหนของอีกฝ่าย ขณะใช้มือเล็กตบไหล่เขาเบาๆ "เป็นน้องที่อวี้หมี่คนนี้เลี้ยงดูมาทั้งที แค่ฆ่าหมูเชือดแพะเอามาต้มผัดแกงทอดน่ะ ไม่คณามืออยู่แล้ว ปกติเจ้าแค่ไม่มีโอกาสได้แสดงฝีมือ ตอนนี้เวลาที่เจ้าจะได้อวดความสามารถ ทำหน้าที่บุรุษสกุลอวี้มาถึงแล้ว พี่เชื่อมั่นในตัวเจ้านะ!"

"ข้า..."

"ตกลงตามนี้นั่นแหละ" นางโบกมือแล้วหันมาตรวจสอบต่อว่าห่อสัมภาระสีน้ำเงินขนาดใหญ่ยังขาดอะไรอีกบ้าง

มีดทำครัว...เอามาแล้ว เครื่องเทศนานาชนิด...เอามาแล้ว ตำราอาหารลับของสกุลอวี้...เอามาแล้ว อ้อ จริงสิ ยังขาดมีดปอกผลไม้ที่แสนคล่องมือของนาง

อวี้เหลียงมองพี่สาวลุกๆ นั่งๆ เดี๋ยวหยิบอันโน้นเดี๋ยวคว้าอันนี้ แววตากังวลของเขากะพริบปริบๆ ก่อนจะเดินไปนวดแป้งอยู่เงียบๆ ตรงมุมห้องอย่างยอมรับชะตากรรม

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 31 20/8/2561 BE 11:21

2

เช้าตรู่วันรุ่งขึ้น ท้องฟ้ายังมืดขมุกขมัว อวี้หมี่ก็สะพายห่อสัมภาระขนาดใหญ่ที่อัดแน่นจนเหมือนจะแตกทะลักได้ทุกเมื่อ ยืน 'ลาตาย' กับน้องชายท่ามกลางลมหนาวพัดหวีดหวิว

"ฮือๆ"

"เสี่ยวเหลียง อย่าร้องสิ ร้องมาทั้งคืนแล้ว เจ้าร้องไม่เหนื่อย แต่ข้าฟังจนเหนื่อย" นางถอนหายใจทีหนึ่ง แล้วอดจะปวดแปลบในใจไม่ได้ จากนั้นก็ตบไหล่ที่กระเพื่อมเพราะแรงสะอื้นของน้องชายเบาๆ "แค่เดือนเดียวเอง พอครบหนึ่งเดือนเมื่อไร พี่ก็จะกลับมา อีกอย่างนะ ตัวพี่อยู่ทางโน้น แต่ใจพี่อยู่ทางนี้ พี่จะนึกถึงเจ้าตลอดเวลา"

"ฮือๆ" เรื่องนั้นไม่สำคัญหรอก ที่สำคัญคือเขาไม่อยากรับมือกับเหล่าชายฉกรรจ์ท้องหิวเหมือนตั๊กแตนลงทุ่งพวกนั้นคนเดียวต่างหาก...

อวี้หมี่มองน้องชายอย่างปวดเศียรเวียนเกล้า อดจะสองจิตสองใจ

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 32 20/8/2561 BE 11:21

ขึ้นมาไม่ได้

พายุทรายมืดฟ้ามัวดินก่อตัวขึ้นตรงขอบฟ้าไม่ไกลนัก แล้วพัดเข้ามาพร้อมเสียงฟ้าร้องครืนๆ ชวนให้อกสั่นขวัญผวาอย่างยิ่งในความมืดสลัวยามเช้าเช่นนี้

"พายุทรายมา! รีบเก็บเสื้อผ้าเร็วเข้า...ไม่สิ ต้องรีบเข้าไปหลบในบ้านต่างหาก!" นางรีบร้องสั่งเมื่อเห็นท่าไม่ดี

"อือ" อวี้เหลียงเอามือกุมหัววิ่งลนลานกลับเข้าไปในร้าน แต่แล้วก็ฉุกใจขึ้นมาได้ "พี่ใหญ่ ดูเหมือนจะไม่ใช่พายุทรายนะ ข้าได้ยินเสียงฝีเท้าม้า"

"เฮ้อ...เจ้าร้องไห้จนเลอะเลือนไปแล้วหรือไร เสียงฝีเท้าม้าจะดังครืนๆ เหมือนเสียงฟ้าร้องได้อย่างไรเล่า..." พูดมาถึงตรงนี้ นางก็รู้สึกแปลกๆ เช่นกันจึงหรี่ตาเพ่งมองไป กลีบปากเล็กชุ่มชื้นอ้ากว้างทันที "หา?"

ที่ตรงเข้ามาคือม้า พูดให้ชัดคือม้าลักษณะดีรูปร่างสูงใหญ่กว่าม้าทั่วไปตัวหนึ่งที่ถูกใช้ให้ลดตัวมาลากรถม้าทำจากไม้ต้นถง* ดูเรียบง่ายสมถะทว่าคงทนแข็งแรงอย่างยิ่ง คนบังคับรถม้าคือชายผิวเข้มท่าทางองอาจห้าวหาญ นัยน์ตาเป็นประกายคมกริบ ทั้งที่มีแค่คนหนึ่งคนกับม้าหนึ่งตัว แต่กลับดูทรงอำนาจน่าเกรงขามดุจล่ามโยงม้าศึกและทหารหาญหมื่นพันวิ่งออกมาจากคมดาบคมกระบี่กลางทะเลทราย!

ทะเลทราย ม้าศึกและทหาร...เหตุใดคำที่ผุดขึ้นมาในหัวนางไม่ชอบมาพากลทั้งนั้นเลย

---

* ต้นถงหรืออู๋ถง (Chinese parasol tree) เป็นไม้ยืนต้น ใบรูปฝ่ามือ ดอกเป็นช่อสีเหลือง ไม้เนื้อเหนียวนิยมใช้ทำเครื่องดนตรีและเครื่องเรือน

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 33 20/8/2561 BE 11:21

อย่าบอกนะว่า...

คนบังคับรถม้าแค่ดึงบังเหียนเบาๆ ไม่ได้ทำอะไรอื่น รถม้าที่กำลังห้อตะบึงก็หยุดสนิทลงตรงหน้านางทันที อวี้หมี่ยังไม่ทันได้สติก็พบว่าตนเองกำลังตาจ้องตากับม้าตัวเขื่อง...นี่ภาพลวงตากระมัง เหตุใดนางถึงได้รู้สึกว่าเจ้าม้าดำขยิบดวงตากลมโตของมันสองครั้งอย่างกรุ้มกริ่มกันล่ะ

"เอ่อ..." *นี่มันอะไรกัน...*

"ข้าน้อยเหอหย่ง รับคำบัญชาจากท่านแม่ทัพใหญ่ให้มาคุมตัว... แค่ก...มารับเถ้าแก่เนี้ยอวี้ไปที่จวน" เหอหย่งประสานมือคำนับพลางพูดเสียงก้อง

ใบหน้ากลมป้อมของเด็กสาวบึ้งตึงทันตา

"ต้องขอบคุณท่านแม่ทัพใหญ่มาก" นึกว่านางไม่ได้ยินคำว่า 'คุมตัว' อย่างนั้นหรือ

"เชิญ" ขนาดนางแสดงความไม่พอใจออกมาทางสีหน้าอย่างโจ่งแจ้ง เหอหย่งยังไม่แยแส หน้าไม่แดง ลมหายใจไม่ติดขัด ไม่เลิกคิ้ว เคร่งขรึมเยือกเย็นสมเป็นคนหนุ่มใต้การปกครองของกองทัพสกุลเยียนโดยแท้

นางขมุบขมิบปากด่า ก่อนก้าวขึ้นรถม้ายังไม่ลืมส่งสายตาพิฆาตที่อัดแน่นด้วยจิตสังหารไปให้ เหอหย่งไม่ยักถูกข่มขวัญ กลับเป็นน้องชายตนเองที่ตกใจลนลานแทน

"พี่ใหญ่...เข้าไปอยู่ในจวนแม่ทัพ...จะพูดจะทำอะไรต้องระวังให้ดีนะ..." อวี้เหลียงเกาะขอบรถม้าแน่น มองนางตาละห้อย ก้อนสะอื้นแทบจุกคอน้ำตานองไหลหลั่ง "และก็...อย่าลืมน้องคนนี้เล่า"

"เสี่ยวเหลียง ฝากดูแลร้านด้วยนะ" อวี้หมี่ตบบ่าน้องชายอย่างเข้มแข็ง

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 34 20/8/2561 BE 11:21

"ร้องไห้ไปไยกัน ไม่เป็นไรน่า ไว้พี่กำราบเตาไฟจวนแม่ทัพเรียบร้อยก็จะกลับมา!"

"ฮือๆๆๆ"

เหอหย่งมองเงียบๆ อยู่อีกด้าน รู้สึกพูดไม่ออกบอกไม่ถูก

คนหนึ่งอารมณ์อ่อนไหวเหลือแสน ส่วนอีกคนก็ความรู้สึกทื่อเหมือนไร้หัวใจ พี่น้องคู่นี้สมกับ 'ความพิเศษไร้ใดเทียบในชายแดนตะวันออก' จริงๆ

แต่พอคิดถึงเหตุการณ์ประหลาดที่ท่านแม่ทัพใหญ่กำซับกำชาเขาอย่างผิดปกติวิสัยก่อนออกมา...

คิ้วดกหนาของแม่ทัพเยียนผู้สุขุมเคร่งขรึมไม่ขยับ หากแต่ดวงตาสีดำสนิทดุจหมึกไม่มีประกายคมกริบเหมือนทุกทีกลับฉายแววตื่นเต้นอย่างหาได้ยาก...หรือควรต้องบอกว่าเป็นความสนุกแบบร้ายกาจ หรือว่าอาจจะกำลังรอคอย...

สรุปว่าเหอหย่งเห็นแล้วขนสันหลังลุกเกรียวอย่างไม่มีสาเหตุ

ทันใดนั้นเขาก็รู้สึกสงสารเวทนาแม่นางน้อยที่นั่งอยู่ในรถม้าขึ้นมา ที่นางมองโลกในแง่ดี ไม่ได้ล่วงรู้สักนิดว่าหนทางเบื้องหน้ามีแต่ความมืดมิด...

แม่นางผู้น่าสงสารไปทำอะไรให้ท่านแม่ทัพใหญ่ผู้องอาจสง่าดุจเทพสงครามของพวกเขาโกรธเข้านะ

ต้นยามเหม่า ท้องฟ้าเริ่มสว่างรำไร ในที่สุดรถม้าคันนั้นก็แล่นเข้ามาในจวนแม่ทัพด้วยสภาพฝุ่นเขลอะไปทั้งคัน

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 35 20/8/2561 BE 11:21

อวี้หมี่เพิ่งจะลงจากรถม้ายังไม่ทันได้กวาดตาพิจารณาจวนแม่ทัพที่ผู้คนเล่าลือกันว่ามีเนื้อที่กว้างขวาง มีโครงสร้างมั่นคงแข็งแรง ดูเข้มขลังทรงอำนาจ ก็ถูกไล่ให้ไปรายงานตัวที่โรงครัวเล็กสำหรับทำอาหารให้ท่านแม่ทัพโดยเฉพาะเสียก่อน

แม้จะชื่อว่าโรงครัวเล็ก แต่ความจริงไม่เล็กเลยสักนิด แค่แตกต่างจากความโกลาหลวุ่นวายของโรงครัวใหญ่ที่ทำอาหารเลี้ยงบรรดาองครักษ์เอย สาวใช้เอย บ่าวเอย รวมสามร้อยกว่าชีวิต ครัวนี้มีขึ้นตามคำสั่งเฉียบขาดของฮูหยินผู้เฒ่าแห่งจวนเยียนกั๋วกงที่แสนห่วงหาอาทรหลานชาย จึงทำอาหารและขนมต่างๆ ให้เยียนชิงหลางคนเดียวโดยเฉพาะ

แต่ฮูหยินผู้เฒ่ามิได้ล่วงรู้เลยว่าหลานที่ตนรักดุจชีวิตแทบจะกินนอนอยู่ในค่ายทหาร โรงครัวเล็กแห่งนี้จึงเอาไว้เลี้ยงปลาหรือตากแห้งอาหารเสียมากกว่า

ผิดกันตรงที่เช้าตรู่วันนี้เยียนชิงหลางมานั่งจิบชาอย่างใจเย็นตรงโต๊ะมุมครัวที่เก็บกวาดอย่างสะอาดสะอ้าน

"เจ้ามาสาย" เขาวางจอกชาลงพลางกล่าวโทษนางด้วยสีหน้าเรียบเฉย

ทั้งที่ท่านแม่ทัพใหญ่ยังเคร่งขรึมเฉียบขาดเช่นปกติ แต่ไม่รู้เหตุใดเหอหย่งที่ยืนนอบน้อมตรงหน้าประตูเพื่อรายงานตัวว่าปฏิบัติหน้าที่สมบูรณ์แล้วถึงได้เห็นรอยยิ้มบางที่แสนน่าสงสัยตรงมุมปากผู้บังคับบัญชา

เหอหย่งยังไม่ทันได้แสดงสีหน้าใดๆ ดวงตาคมกริบดุจสายฟ้าก็ตวัดมองมา ทำเอาเขาสะท้านเฮือก รีบทำความเคารพแล้วเผ่นออกมาอย่างว่องไว

ท่านแม่ทัพใหญ่โปรดไว้ชีวิตด้วย เมื่อครู่ข้าน้อยไม่เห็นอะไรทั้งนั้น

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 36 20/8/2561 BE 11:21

แค่ตาฝาดไปเองน่ะขอรับ...ตาฝาดไปจริงๆ

"สายตรงไหนกัน" อวี้หมี่แบกห่อผ้าหนักอึ้งด้วยสีหน้าซีดเผือด เพราะถูกรถม้าเขย่าให้กระเด้งกระดอนมาตลอดทางจนหน้ามืดวิงเวียน พะอืดพะอม ไม่อาเจียนให้เขาดูตรงนี้ก็นับว่าเกรงใจกันพอแล้ว ได้ยินดังนั้นจึงอดกลอกตาไม่ได้ "เมื่อครู่ข้าถามพี่เหอมาเรียบร้อยแล้ว พวกเรามาถึงจวนแม่ทัพต้นยามเหม่าพอดีเป๊ะ ไม่ขาดไม่เกินแม้แต่นิดเดียว"

เหอหย่งที่เดินกลับคอกม้าขนลุกเกรียวอย่างไร้สาเหตุ รีบยกมือลูบต้นคอหวาดๆ

"พี่เหอ?" ดวงตาคมหรี่ลง

ไอเย็นที่เขาแผ่ออกมาแบบกะทันหันทำให้เด็กสาวลมหายใจสะดุด ก่อนจะกลืนน้ำลายลงคอโดยไม่รู้ตัว

"สนิทกันมากหรือ" ทั้งที่เขาถามออกมาเนิบนาบ เสียงก็ไม่ได้ดังขึ้นเลยสักนิด แต่นางกลับรู้สึกว่าหัวใจสะท้านเฮือกสองทีจนต้องหดตัวไปข้างหลังตามสัญชาตญาณ

"ปะ...เปล่า เข้าใจผิด...เป็นเรื่องเข้าใจผิดน่ะ ฮ่าๆ" นางหัวเราะแห้งๆ

"ทีหลังอย่าให้เกิดเหตุเข้าใจผิดเช่นนี้ขึ้นอีกเป็นอันขาด" เขาบอกเรียบๆ

แล้วมันเกี่ยวอะไรกับท่านด้วย แต่ประโยคนี้นางแค่กล้าถามอยู่ในหัวเท่านั้นแหละ

"เจ้าค่ะ ท่านว่าอย่างไรก็ว่าอย่างนั้น" นางงึมงำ "ท่านแม่ทัพใหญ่ยิ่งใหญ่ที่สุดอยู่แล้ว!"

ใบหน้าเคร่งขรึมของเยียนชิงหลางกระตุกเล็กน้อย ก่อนจะกลับ

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 37 20/8/2561 BE 11:21

เป็นปกติ แล้วใช้นิ้วเรียวยาวเคาะโต๊ะเบาๆ "ลงมือได้"

"ลงมือทำสิ่งใด" นางเงยหน้าขึ้นถามอย่างงุนงง

"อาหารเช้า"

เด็กสาวได้ยินดังนั้นก็กัดฟันกรอดแล้วพูดฉุนๆ "ท่านแม่ทัพใหญ่เช้าๆ อย่างนี้ท่านไม่ไปค่ายทหาร แต่มานั่งรอให้ข้าทำอาหารเช้าให้กินน่ะหรือ"

"อืม" เขาตอบอย่างเห็นเป็นเรื่องปกติ

อวี้หมี่อยากจะกลั้นใจตายให้รู้แล้วรู้รอด นางถามอย่างขุ่นเคือง "ทะ...ท่าน...รีบร้อนถึงเพียงนี้เชียวหรือ ข้าเพิ่งจะมาถึงจวนแม่ทัพยังไม่ทันได้เข้าห้อง ยังไม่ทันได้วางของ ให้ข้าพักเหนื่อยกินน้ำกินท่าสักหน่อยมันจะตายหรือไร"

"ไม่พอใจมากเลยหรือ" คิ้วดกหนาเลิกขึ้น

"ถามบ้าๆ เป็นท่านท่านจะพอใจหรือ" นางทำตาขุ่น คิ้วตวัดเฉียง

เขาพยักหน้าแล้วทำท่าครุ่นคิด

ความหงุดหงิดที่อัดอั้นอยู่ในใจค่อยทุเลาลงบ้าง ใบหน้ากลมป้อมผ่อนคลายขึ้น พอกำลังจะอ้าปากบอกว่านางต้องกรำแดดกรำฝนตากลมห่มทรายมาตลอดทาง กว่าจะมาถึงที่นี่ลำบากลำบนเพียงไร เสียงเอื่อยๆ ของเขาก็ดังขึ้นเสียก่อน

"มื้อเช้าทำโจ๊กข้าวฟ่างกับซาลาเปานึ่งแล้วกัน" เขานิ่งไปเล็กน้อยก่อนจะพูดต่อ "ข้าไม่กินไส้กุยช่าย นอกนั้นก็พิจารณาเอา"

อะไรกัน! ท่านแม่ทัพเยียนจะยึดติดกับมื้อเช้าไปถึงไหน!?

อวี้หมี่ผู้ทรมานจากการเมารถซ้ำยังถูกปลุกเพลิงโทสะให้ลุกพึ่บด้วย

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 38 20/8/2561 BE 11:21

คำพูดไม่กี่ประโยคแทบอยากเขวี้ยงห่อสัมภาระในมือใส่หน้าฝ่ายตรงข้าม

หมายจะส่งเสียงคำรามระบายอารมณ์สักตั้ง แต่พอมองสบนัยน์ตาลึกล้ำด้วยห้วงรัตติกาลที่คล้ายกำลังยิ้มอยู่ของเขา ในหัวนางก็ระเบิดบึ้ม ความกล้าฝ่อไปทันทีอย่างไม่เอาอ่าว สู้ก็สู้ไม่ได้ ด่าก็ด่าไม่ชนะ เมื่อเป็นเช่นนี้มีแต่ต้องยอมก้มหัวให้เท่านั้น

"...ไส้หมูกับผักกาดขาวได้ใช่หรือไม่" นางรู้สึกละอายแก่ใจที่ตนเองต้องตามใจเขาอย่างสุดซึ้ง

"ได้" เยียนชิงหลางผายมือน้อยๆ ด้วยท่าทาง 'ข้าเป็นผู้ใหญ่ใจกว้าง ไม่ถือสาหาความกับผู้น้อย'

แม้ใจจะแช่งชักหักกระดูกเขาอย่างไร อวี้หมี่ก็ไม่กล้าระบายอารมณ์ออกมาทางคำพูด นางแกะห่อสัมภาระแต่โดยดี หยิบมีดชนิดต่างๆ ออกมาเรียงกันเป็นตับ แล้วหันไปทำความคุ้นเคยกับโรงครัวเล็กที่เต็มไปด้วยข้าวของเบ็ดเตล็ดจากทางเหนือและทางใต้ ตลอดจนหมูเห็ดเป็ดไก่และปลาเป็น

จุๆ อุดมสมบูรณ์ถึงเพียงนี้ เปิดร้านสุรายังพอถมเถ

คิดมาถึงตรงนี้ก็อดจะหันไปทำตาขวางใส่บุรุษร่างสูงที่นั่งสบายอารมณ์อยู่ตรงมุมไม่ได้

คนขี้ตืด มีของกินกองเต็มครัวยังมาเอาเรื่องข้าเพราะปลาตัวเดียวกับข้าวแค่สองโต่ว อีกนะ...*

ปากยังบ่นงึมงำไม่หยุด แต่มือทำงานคล่องแคล่วว่องไวเหมือนเก่า เพียงครู่เดียวก็ซาวข้าวฟ่างใส่หม้อยกขึ้นตั้งไฟ นวดแป้งจนเสร็จ ระหว่าง

* โต่ว เป็นเครื่องตวงข้าวจีน มีปริมาตร 10 เซิง (10 ลิตร) จึงใช้เป็นมาตราตวงและใช้เรียกภาชนะทรงที่มีปากกว้างก้นแคบ

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 39 20/8/2561 BE 11:21

รอให้แป้งหมักตัวก็หันไปสับผักกาดขาวกับเนื้อหมูเพื่อทำไส้ แล้วใส่อ่างนวดกับน้ำขิงสดและน้ำ พอเหลือบไปเห็นเห็ดกระดุมดอกใหญ่อวบอ้วนขาวราวกับหิมะอยู่ในตะกร้าผักก็หยิบมาหั่นใส่ชามอ่างด้วยเพื่อเพิ่มรสชาติสดใหม่แบบอาหารภูเขา

แป้งที่หมักตัวได้ที่อ่อนนุ่มยืดหยุ่นดี นางกะความจุกระเพาะอาหารของบุรุษตัวโตๆ เช่นเขา แล้วแบ่งแป้งออกมาห้าหกก้อน ที่เหลือใช้ผ้าคลุมไว้ อีกเดี๋ยวจะได้เอามานึ่งเป็นหมั่นโถวเสริมทัพ

มือเล็กห่อซาลาเปาลูกขาวกลมอ้วนใส่ลังถึงยกขึ้นตั้งไฟ จากนั้นก็ล้างมือจนสะอาด แล้วหยิบแตงกวาสามสี่ลูกมาหั่นเป็นแว่น โรยเกลือบางๆ ตามด้วยน้ำตาลกรวด น้ำส้มหมักข้าวจากเจิ้นเจียง เหยาะน้ำมันงาลงไปนิด เท่านี้ก็ได้เครื่องแกล้มสดกรอบหวานๆ เปรี้ยวๆ น่าอร่อย

เยียนซิงหลางจ้องมองการเตรียมอาหารที่แสนคล่องแคล่วของนางร่างเล็กอวบกลมเดี๋ยวก็ก้มลงดูความแรงของฟืนในเตา เดี๋ยวก็ชะโงกขึ้นมาดูข้าวฟ่างที่ส่งกลิ่นหอมฉุยอยู่ในหม้อดิน การทำงานและความร้อนทำให้ใบหน้าดวงน้อยแดงเรื่อ เหงื่อเม็ดใสผุดพรายขึ้นมาตามหน้าผากและลำคอ

แม้เรือนผมจะค่อนข้างยุ่ง สวมชุดผ้าฝ้าย รอบตัวนางก็ยังเต็มไปด้วยบรรยากาศอบอุ่นที่ทำให้หัวใจอุ่นอวลตามไปด้วย

เป็นความรู้สึกสงบสุขอิ่มเอมตามวิสัยปุถุชนอย่างหนึ่ง...

แม่ทัพหนุ่มจ้องมองนางตาไม่กะพริบ ความอบอุ่นที่แม้แต่ตนเองยังไม่รับรู้สะท้อนอยู่ในดวงตา

เท่าที่เขาประสบพบเจอมากับตัว ต่อให้แม่นางน้อยคนนี้โมโห

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 40 20/8/2561 BE 11:21

จนกระทืบเท้าเร่าๆ รับประกันได้เลยว่าเพียงแค่หันไปอีกทาง นางก็ลืมความโกรธจนหมดสิ้น ไม่รู้จะชมว่าเป็นพรที่สวรรค์ประทานมาให้หรือควรบอกว่านางเกิดมาสติไม่สมบูรณ์ดี เหมือนอย่างตอนนี้ เมื่อครู่ยังทำท่าหัวฟัดหัวเหวี่ยงเข่นเขี้ยวเคี้ยวฟันใส่เขาอยู่ชัดๆ แต่พอยุ่งกับงานครัวเข้าหน่อยก็กลับไปมีท่าทางเบิกบาน สองตาเป็นประกายอีกแล้ว

"เอาล่ะ เรียบร้อย!" หลังจากแง้มดูซาลาเปานุ่มฟูในลังถึงเป็นครั้งสุดท้าย นางก็เปิดฝา หยิบซาลาเปามาใส่จานอย่างไม่กลัวร้อน แล้วยกมาวางบนโต๊ะพร้อมหม้อดินใส่โจ๊กข้าวฟ่างเหนียวข้นหอมกรุ่นและแตงกวาเปรี้ยวหวานจานนั้น "เชิญท่านแม่ทัพใหญ่"

"ลำบากเจ้าแล้ว" เขาพยักหน้า หลุบตากินมื้อเช้าด้วยกิริยาห้าวหาญทว่าสุภาพเรียบร้อย

ท่าทางตอนกินข้าวของเขาสะกดสายตาให้อวี้หมี่มองจนเหม่อ หน้าร้อนผ่าวขึ้นมาอย่างไร้สาเหตุ

หากตัดนิสัยข่มเขื่องวางอำนาจที่แสนน่ารังเกียจออกไป แม่ทัพเยียนก็นับเป็นชายหนุ่มรูปงามมากคนหนึ่ง ดวงตาลึกล้ำ จมูกโด่ง ริมฝีปากได้รูปสวย ซ้ำยังมีรูปร่างสูงใหญ่กำยำ น่ามองไปหมดทุกสัดส่วน...

ยามนั้น นางพลันได้สติกลับมาจากเสียงกลืนน้ำลายของตนเอง แล้วผงะถอยไปข้างหลังสองก้าวด้วยความตกตะลึง

"หืม?" เขาเงยหน้าขึ้นมองเมื่อได้ยินเสียง เรียวปากได้รูปสมบูรณ์แบบเปื้อนคราบน้ำมันเป็นประกายแวววาว เห็นแล้วช่าง...ชวนให้น้ำลายหกอย่างยิ่ง!

อวี้หมี่กระโดดโหยงเหมือนกระต่ายตกใจ แล้วคว้าห่อสัมภาระ

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 41 20/8/2561 BE 11:21

วิ่งปรู๊ดไปข้างนอกอย่างไม่พูดพร่ำทำเพลง แค่ฝากคำพูดไว้ในสายลม "ค่อยๆ กินนะเจ้าคะ..."

ทิ้งเยียนชิงหลางซึ่งนั่งถือซาลาเปาที่กินไปครึ่งลูกให้ทำหน้างงงันอยู่ในครัวคนเดียว

ครู่ใหญ่ ไหล่กว้างของชายหนุ่มก็กระเพื่อมน้อยๆ คล้ายทอดถอนใจ ทว่าในขณะเดียวกันก็เหมือนกลั้นหัวเราะ

จวนแม่ทัพพิทักษ์บูรพาปกครองคนด้วยกฎทหาร อวี้หมี่วิ่งพรวดพราดเหมือนไฟลนก้นในจวนที่ควบคุมความประพฤติอย่างเคร่งครัดเฉียบขาด ถือว่าแสดงพฤติกรรมไม่เคารพต่อท่านแม่ทัพอย่างร้ายแรง

ทว่าเมื่อเหล่าองครักษ์ยอดฝีมือที่พรางตัวอยู่ในจวนแม่ทัพอย่างแนบเนียนจะโผล่ออกมาเอาเรื่องนางนั้น หญิงสูงวัยที่ไม่รู้ว่าปรากฏตัวขึ้นจากที่ใดก็ยกมือขึ้นนิดๆ เป็นเชิงปราม ยังความประหลาดใจให้ยอดฝีมือที่เร้นกายอยู่ตามสุมทุมพุ่มไม้ กำแพง หรือชายคาเรือนอย่างมาก ส่วนอวี้หมี่ก็ไม่รู้ตัวเลยสักนิดว่าเมื่อครู่เกือบรักษาหัวเอาไว้ไม่ได้

"แม่นางอวี้" หญิงชราในอาภรณ์สีดำส่งเสียงเรียกด้วยใบหน้าเฉยชา "ในจวนแห่งนี้จะวิ่งพรวดพราดหรือส่งเสียงเอะอะไม่ได้ ใครฝ่าฝืนจะต้องแบกโอ่งกระโดดสามร้อยครั้ง แม่นางอวี้โปรดจำให้ขึ้นใจด้วย"

"เอ่อ..." นางมองหญิงสูงวัยที่พูดจาเหี้ยมโหดอำมหิตด้วยสีหน้าและน้ำเสียงราบเรียบ ก่อนจะรับคำหวาดๆ "เจ้าค่ะ ข้าน้อยทราบแล้ว ไม่ทราบว่าท่านคือ?"

"ข้าคือแม่นมเหยียน ผู้ดูแลจวนแม่ทัพพิทักษ์บูรพา ต่อไปหาก

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 42 20/8/2561 BE 11:21

แม่นางอวี้มีเรื่องอันใด มาหาข้าหรือหาเทาเทียนที่เป็นพ่อบ้านประจำจวนก็ได้" น้ำเสียงของแม่นมเหยียนเรียบเฉย ไม่มีการทอดสนิทแม้แต่นิดเดียว ทว่าไม่มีนัยดูถูกเหยียดหยันด้วยเช่นกัน

"คารวะแม่นมเหยียน" นางใจเต้นแรงอย่างไร้สาเหตุ แล้วเอ่ยด้วยน้ำเสียงระมัดระวัง "เรียกข้าว่าอวี้หมี่เถิดเจ้าค่ะ ถึงข้าจะเข้ามาเป็นแม่ครัวในจวนนี้แค่เดือนเดียว แต่หากอยากให้ทำอะไรหรือต้องการชี้แนะสิ่งใดก็เชิญบอกมาได้เต็มที่ ไม่ต้องเกรงใจกัน"

ฝ่ายตรงข้ามกวาดตามองนางตั้งแต่หัวจรดเท้าหนึ่งตลบ แม้แต่สายตาก็ยังนิ่งทื่อไร้อารมณ์ "ได้"

สายตาของนางทำให้อวี้หมี่ขนหัวลุก ความคิดหนึ่งผ่านเข้ามาในหัวอย่างห้ามไม่อยู่...หากทุกคนในจวนแม่ทัพพิทักษ์บูรพาหน้าตายเหมือนเยียนชิงหลางหรือแม่นมเหยียน หนึ่งเดือนต่อไปนี้จะให้คนนิสัยร่าเริงเบิกบานเช่นนางมีชีวิตอยู่อย่างไร

"เจี้ยนหลัน" แม่นมเหยียนเอ่ยเรียก

"เจ้าคะ" สาวใช้หน้าตางดงามรูปร่างสะโอดสะองนางหนึ่งสาวเท้าเดินเข้ามาอย่างรวดเร็ว บุคลิกแช่มช้อยสง่างามแบบหญิงที่ได้รับการอบรมจากตระกูลใหญ่

อวี้หมี่กะพริบตาปริบๆ แล้วอดริษยาอยู่ในใจไม่ได้...*โอ้โห ดูไม่ออกเลยจริงๆ ว่าจวนแม่ทัพพิทักษ์บูรพาที่แข็งทื่อหนาวเหน็บจะมีสาวใช้งามหยาดเยิ้มถึงเพียงนี้ ต่อไปหากข้าเปิดร้านขายของจนร่ำรวย เห็นทีต้องหาเด็กสาวๆ หน้าตาแฉล้มแช่มช้อยมาเป็นสาวใช้บ้าง จะต้องดูมีอำนาจบารมีอย่างมากแน่*

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 43 20/8/2561 BE 11:21

"พาแม่นางอวี้ไปที่เรือน"

"เจ้าค่ะ" เจี้ยนหลันย่อตัวคำนับนาง แล้วใช้น้ำเสียงสุภาพที่ไม่แสดงตัวว่าสูงกว่าหรือต่ำกว่าพูดขึ้นว่า "แม่นางอวี้ เชิญตามมาทางนี้"

"เอ่อ..." นางมองกิริยาอ่อนช้อยของหญิงงามอย่างเคลิบเคลิ้มอยู่ครู่หนึ่งถึงค่อยได้สติ แล้วยกมือเกาแก้มเขินๆ "ขอบคุณมาก"

เจี้ยนหลันเพียงแค่ยิ้มบาง แล้วเดินนำหน้าอย่างสง่างาม

อวี้หมี่ที่เดินตามอยู่ข้างหลังเงยหน้ามองอีกฝ่าย ก่อนจะก้มหน้ามองตนเองแล้วให้รู้สึกอดสูใจเมื่อพบว่าความจริงคนที่เหมือนสาวใช้คือตนต่างหาก

ระหว่างที่คิดฟุ้งซ่านอยู่นั้น นางก็ถูกพาเข้ามาในเรือนขนาดไม่ใหญ่ไม่เล็กหลังหนึ่งที่เก็บกวาดไว้อย่างสะอาดสะอ้าน ที่จริงต้องบอกว่าเป็นห้องนอนห้องหนึ่ง แต่มีเฉลียงรับแขกเล็กๆ วางโต๊ะกับม้านั่งทรงกลมที่ทำจากไม้หลี* ตู้ลิ้นชักห้าชั้นสองใบทำจากไม้เนื้อดีที่น่าจะมีอายุพอควร ด้านหลังฉากบังตาไม้ฉลุลายเรียบง่ายคือเตียงนอนสีแดง แขวนผ้าแพรสีฟ้าเป็นม่านหน้าเตียงแบบสมถะ ผ้าปูเตียงเป็นสีเดียวกัน นอกจากนั้นยังมีผ้าห่มที่ดูนุ่มฟูน่าสบาย

ห้องนี้แตกต่างจากความหรูหราอลังการแบบตระกูลใหญ่ที่นางคิดภาพไว้ แต่ก็สมเป็นเรือนในจวนแม่ทัพพิทักษ์บูรพาเพราะสมถะเรียบง่ายไม่ต่างจากเยียนชิงหลาง

"แม่นางเชิญพักผ่อนตามสบาย บ่าวขอตัวก่อน"

"ขอบคุณมาก ไปทำงานเถิด"

---

* ไม้หลี (Boniodendron minus) เป็นไม้คุณภาพดี ราคาสูง ชาวจีนนิยมนำมาแปรรูปเป็นเครื่องใช้ล้ำค่าตั้งแต่สมัยโบราณ

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 44 20/8/2561 BE 11:21

เมื่อเจี้ยนหลันเดินออกไปแล้ว ประสาทที่ตึงเครียดตั้งแต่เช้าของอวี้หมี่ก็ได้ผ่อนคลายเสียที นางโยนห่อสัมภาระทิ้ง แล้วกระโจนเข้าใส่ผ้าห่มนุ่มนิ่มบนเตียง

เหนื่อยเหลือเกินๆ เพิ่งจะย่างเท้าเข้าจวนแม่ทัพได้ไม่ถึงชั่วยาม แต่เหตุใดจึงรู้สึกเหนื่อยยิ่งกว่าทำอาหารเลี้ยงลูกค้าสักร้อยแปดสิบคนอีกนะ

จะว่าไป...

"เสี่ยวเหลียงคงรับศึกไหวกระมัง" นางพึมพำกับตนเอง

เสียดายที่จวนแห่งนี้อยู่ไกลจากร้านริมทางมากเกินไป จึงไม่ได้ยินเสียงร้องโหยหวนของอวี้เหลียงผู้กำลังถูกรุมกลุ้มด้วยเหล่าลูกค้าที่กำลังอารมณ์ขึ้นจนตาเป็นประกายวาววับด้วยความหิว

ภายในโรงครัวเล็ก อวี้หมี่ที่พักผ่อนเสร็จแล้วกำลังนั่งยองๆ อยู่ตรงมุมหนึ่ง มองดูถั่วเขียวที่เขียวสดน่ารัก ถั่วแดงที่แดงสดใส และถั่วปากอ้าเม็ดเต่งตึงที่เก็บแยกเป็นไหๆ อย่างปลาบปลื้ม

"ดีเหลือเกิน มีถั่วเยอะเช่นนี้" นางใช้มือช้อนถั่วขึ้นมาอย่างมีความสุข รับรู้สัมผัสจั๊กจี้ยามเม็ดถั่วกลมลื่นกลิ้งไปมาบนฝ่ามือจนอดยิ้มเบิกบานไม่ได้ "ทีนี้ก็ได้ใช้สูตรอาหารที่ท่านแม่สืบทอดมาแล้ว!"

แม้จะเข้าฤดูใบไม้ร่วง แต่แถบชายแดนตะวันออกก็ยังถูกแดดแผดเผาเหมือนเก่า มีเพียงตอนเช้ากับตอนกลางคืนเท่านั้นถึงจะมีลมเย็นพัดผ่าน นางไปสืบถามมาจนรู้ว่าปกติเยียนซิงหลางกินนอนในค่ายทหาร แต่ระยะนี้จะกลับจวนเมื่อพระอาทิตย์ตกดิน

ช่วงเวลาที่อากาศยังร้อนอบอ้าว อีกทั้งชายหนุ่มยังเหนื่อยกับการ

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 45 20/8/2561 BE 11:21

ฝึกทหารในค่ายทั้งวัน คงไม่รู้สึกอยากอาหารและกินอะไรหนักๆ ไม่ลงในมื้อเย็น

อวี้หมี่ใช้จานตักถั่วเขียวขึ้นมาแช่น้ำเปล่า แล้วเลือกรากบัวอวบๆ สองสามรากมาปอกเปลือกนึ่งให้สุก นอกจากนั้นเมื่อเห็นว่ามีดอกกุ้ยแห้งสีเหลืองทองกลิ่นหอมฟุ้งอยู่ห่อหนึ่งก็ตวงใส่ไหเล็กหนึ่งถ้วย เติมสุราข้าวหมากรสหวานลงไปพอท่วม ก่อนจะปิดปากไหไว้อย่างแน่นหนา

สุราข้าวหมากดอกกุ้ยนี้ต้องหมักไว้สามวันถึงจะได้ที่ จะต้มดื่มร้อนๆ หรือนำมาทำขนมหวานก็อร่อยทั้งนั้น นางลองหมักไว้ไหหนึ่งก่อน หากเยียนชิงหลางกินแล้วชอบค่อยหมักเพิ่มหลายๆ ไห

ถั่วเขียวที่แช่จนนิ่มแล้ว นางสะเด็ดน้ำออก ใส่โม่หินขนาดเล็กโม่ให้แหลก คลุกเคล้ากับรากบัวสุกสับละเอียดจนเข้ากันดี เทใส่ถาดเหล็กทรงแคบตื้น ยกขึ้นตั้งไฟจนสุกแข็งเป็นเนื้อเนียนสีเขียวอ่อนที่มีสีขาวพิสุทธิ์แซมประปราย จากนั้นยกไปแช่ให้เย็นในบ่อน้ำด้านนอกทั้งถาด

ถั่วลิสงคั่วจนหอมนำมาบดพักไว้ ผักชี พริก กระเทียมซอยบางๆ ไว้รอเยียนชิงหลางกลับมาค่อยราดน้ำปรุงรสลงไปก่อนยกขึ้นโต๊ะ

นางหยิบหมูเค็มมาแล่เป็นแผ่นบางเฉียบ เต้าหู้ก็หั่นเป็นแผ่นจับเต้าหู้หนึ่งแผ่นวางซ้อนหมูเค็มที่มีสัดส่วนของมันกับเนื้อแดงแบบพอดิบพอดีหนึ่งชิ้น แล้วใช้น้ำเต้าที่ขูดเป็นเส้นยาวตากแห้งมามัดไว้จัดเรียงใส่ลังถึงและยกขึ้นตั้งไฟ

แป้งที่หมักทิ้งไว้เมื่อเช้า นางเอามาปั้นเป็นหมั่นโถวก้อนเท่าฝ่ามือ ยัดรากบัวสับก้อนกลมเล็กไว้ข้างใน รากบัวสับส่วนนี้นางผสมน้ำตาลทรายแดงลงไปด้วยเล็กน้อย พอนึ่งสุกแล้วกัดกินจะมีรสหวานปะแล่ม ตอนทำ

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 46 20/8/2561 BE 11:21

ขายที่ร้าน ต่อให้เป็นผู้ชายดิบหยาบที่ไม่ชอบของหวานยังกินได้มื้อละเจ็ดแปดก้อนเป็นอย่างต่ำ

เมื่อเห็นว่าน่าจะได้เวลาแล้ว เจี้ยนหลันก็เดินเข้ามาบอกเบาๆ พอดี "แม่นางอวี้ ท่านแม่ทัพใหญ่กลับมาแล้ว เวลานี้กำลังอาบน้ำอยู่ ท่านเตรียมอาหารได้เลย"

"อ้อ ทราบแล้ว" อวี้หมี่หั่นผักกาดต้นอวบอ้วนสดกรอบกำหนึ่ง ล้างน้ำให้สะอาด แล้วโยนใส่กระทะที่เจียวน้ำมันกระเทียมจนร้อน ใช้ตะหลิวตลบสองที แล้วโรยเกลือกับเนื้อบ๊วยที่หั่นเป็นชิ้นเล็กๆ ลงไป เติมน้ำเปล่าจนควันขึ้นก็รีบตักขึ้นมา ได้เป็นผัดผักสีเขียวสดขึ้นมันเงาชวนน้ำลายหกอีกหนึ่งจาน

นางยกถาดเหล็กขึ้นจากบ่อน้ำ หั่นวุ้นรากบัวกับถั่วเขียวให้เป็นเส้นจัดใส่ชามก้นลึกใบใหญ่ โรยถั่วลิสงป่น ผักชีซอย พริกซอย กระเทียมซอยไว้ด้านบน สีเหลืองทองของถั่วลิสง สีเขียวของผักชี สีแดงของพริก และสีขาวของกระเทียมตัดกับเส้นรากบัวถั่วเขียวที่เป็นวุ้นใสได้อย่างสวยงาม

สุดท้ายนางราดน้ำปรุงรสที่ผสมจากน้ำส้มดำ น้ำส้มหมักข้าว น้ำตาลกรวด และซีอิ๊วงาอีกเล็กน้อยลงไปเพิ่มความหอม รสเปรี้ยวเผ็ดนำช่วยเรียกน้ำย่อยได้ดี

ถาดไม้ใบใหญ่เรียงรายไปด้วยเข่งเล็กใส่หมั่นโถวก้อนกลมกลึงกะทัดรัดส่งกลิ่นแป้งสุกหอมฉุย ชามก้นลึกใส่เส้นรากบัวถั่วเขียว ผัดผักกาดหอมกลิ่นกระเทียม จานหมูเค็มซ้อนเต้าหู้แผ่นสีแดงขาว และสุราขาวเฝินจิ่วรสร้อนแรงอีกหนึ่งกา แค่เห็นก็น้ำลายไหล

"เรียบร้อย" นางยื่นถาดให้เจี้ยนหลัน

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 47 20/8/2561 BE 11:21

สาวใช้มองใบหน้ากลมป้อมที่แดงเรื่อและชื้นเหงื่อของนางแล้วทำท่าจะพูดอะไรออกมา แต่ยั้งตนเองไว้ได้ ก่อนจะพยักหน้า ถือถาดเดินออกไป

"ง่ายๆ สบายมาก!" นางปาดเหงื่อ นั่งไขว่ห้างข้างเตาไฟพลางดื่มน้ำรสหวานสดชื่นจากบ่อ แล้วพรูลมหายใจยาวเหยียดอย่างสบายอารมณ์ "ข้ารึอุตส่าห์กลัวแทบตาย นึกว่าจวนแม่ทัพนี่เป็นภูเขาดาบทะเลเพลิงบ่อมังกรพิษเสียอีก ปรากฏว่าจัดการได้ง่ายๆ เช่นนี้"

ตอนที่เยียนชิงหลางบอกว่านางมีหน้าที่ทำอาหารให้คนคนเดียวกิน นางยังนึกว่าปากเขาแกล้งทำเป็นใจกว้างไปอย่างนั้น แต่ใจจริงไม่รู้ว่าคิดวิธีทรมาทรกรรมนางไว้อย่างไรบ้าง ไม่นึกว่ากลับกลายเป็นนางเองที่ตัดสินวิญญูชนด้วยสายตาคนถ่อย

"น่ากลัวว่าบนโลกคงมีสตรีที่องอาจเข้มแข็ง มีความละอายแก่ใจ รู้จักยอมรับผิดอย่างกล้าหาญเช่นอวี้หมี่คนนี้แค่ไม่กี่คนหรอก!" นางประเมินตนเองเสร็จสรรพก็พูดออกมาอย่างกระหยิ่มยิ้มย่อง

เจี้ยนหลันถือถาดหนักอึ้งเดินมาถึงหน้าประตู พอได้ยินประโยคนั้นก็หางตากระตุกอย่างห้ามไม่อยู่

แม่นางอวี้ผู้นี้ช่าง...เห็นคุณค่าในตนเองดีจริง

"แม่นางอวี้" สาวใช้กระแอมเบาๆ แล้วยกมุมปากคลี่ยิ้มละมุนตาอย่างสุภาพ "ท่านแม่ทัพใหญ่บอกว่าแม่นางอวี้ใช้ความชมชอบของตนเองประเมินความชมชอบของผู้อื่น จึงเข้าใจไปว่าทุกคนชอบกินรสเผ็ดๆ เปรี้ยวๆ หวานๆ แบบสตรีกันหมด นับเป็นแม่ครัวที่ไม่ได้มาตรฐาน ดังนั้นแม่นางอวี้โปรดเตรียมอาหารเย็นใหม่อีกชุด...ตามหน้าที่ด้วย"

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 48 20/8/2561 BE 11:21

"พรวด! แค่กๆ" น้ำที่เพิ่งดื่มเข้าไปในปากอวี้หมี่พุ่งพรวดออกมาสาดไปทั่ว นางสำลักจนแทบขาดอากาศตาย ใบหน้ากลมป้อมเป็นสีแดงก่ำ "แค่กๆ เขาว่า...แค่กๆ...ว่าอย่างไรนะ"

สมแล้วที่เจี้ยนหลันเป็นคนในจวนแม่ทัพ จึงเคลื่อนไหวได้ว่องไวอย่างยิ่งยวด อาหารเลิศรสนานาชนิดบนถาดยังปลอดภัยดี ไม่กระฉอกออกมาแม้แต่นิดเดียว ดวงหน้างามยังยิ้มละไม "แม่นางอวี้โปรดเร่งมือด้วย ท่านแม่ทัพใหญ่รอกินข้าวอยู่"

มารดามันเถอะ! หากเยียนซิงหลางยืนอยู่ตรงนี้ นางจะพ่นน้ำใส่หน้าเขาให้ตาย หรือไม่ก็จับบีบคอให้รู้แล้วรู้รอดไปเลย!

มีอย่างหรือมารังแกกันแบบนี้...

"ไม่ชอบกินเผ็ดกินเปรี้ยวกินหวาน คราวก่อน คราวก่อนนั้น แล้วก็คราวก่อนโน้น ใครกันมาที่ร้านแล้วแย่งซี่โครงแพะเปรี้ยวหวาน แกงเปรี้ยวเผ็ด แล้วก็ข้าวเหนียวถั่วหวานของข้าไปกิน!" นางเอ่ยด้วยโทสะพลุ่งพล่าน

"แม่นางอวี้โปรดระวังวาจาด้วย" เจี้ยนหลันหุบยิ้ม ใบหน้าเคร่งเครียดขึ้นเล็กน้อย "ลบหลู่เจ้านาย ทำให้ท่านแม่ทัพใหญ่เสื่อมเสีย ต้องรับโทษตามกฎทหารให้โบยแปดสิบไม้ ตบปากหนึ่งร้อยครั้ง แม่นางโปรดอย่าได้ทำลายระเบียบของจวนนี้โดยเจตนาเลย"

คำก็กฎทหาร สองคำก็ระเบียบ เดี๋ยวก็แบกโอ่งกระโดด เดี๋ยวก็โบยแปดสิบไม้ เดี๋ยวก็ตบปาก...ที่นี่มันจวนแม่ทัพหรือที่คุมขังนักโทษกันแน่!

อวี้หมี่กัดริมฝีปากด้วยความโมโห จะล้มโต๊ะระบายอารมณ์ก็ไม่กล้า โดยเฉพาะเมื่อคิดได้ว่าตนเป็นชาวบ้านตัวเล็กๆ ไม่มีสิทธิ์มีเสียง เทียบกับเยียนซิงหลางผู้ทรงอำนาจในแถบชายแดนตะวันออก ก็ไม่ต่างอะไรจาก

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 49 20/8/2561 BE 11:21

แมลงเม่าบินเข้ากองไฟ

"ได้ ข้าจะทน" นางหน้าซีดสลับแดง สุดท้ายก็กลั้นอกกลั้นใจเค้นเสียงลอดไรฟัน "เหลืออีกยี่สิบแปดวัน"

ในที่สุดสายตาของเจี้ยนหลันก็สะท้อนความเห็นอกเห็นใจออกมา "ท่านแม่ทัพใหญ่สั่งว่าหากแม่นางอวี้เอ่ยถึงเรื่องนี้ ให้บ่าวบอกท่านว่า 'เดือนนี้เดือนใหญ่ มีสามสิบวัน' "

กลยุทธ์เลิศล้ำที่ท่านแม่ทัพใหญ่คิดขึ้นในกระโจมกลางค่าย สามารถสยบข้าศึกได้ล่วงหน้าตั้งแต่อยู่ห่างออกไปพันลี้ราวกับมีญาณหยั่งรู้ เขาเอามาใช้จัดการกับหญิงอ่อนแออย่างนั้นน่ะหรือ

"ถ้าเช่นนั้นข้าก็ขอฝากคำพูดให้แม่นางเจี้ยนหลันไปรายงานท่านแม่ทัพใหญ่นายของเจ้าประโยคหนึ่งได้หรือไม่" หลังจากหน้าซีดสลับเขียวได้สักพัก ใบหน้าของอวี้หมี่ก็กลายเป็นสีดำสนิทราวกับก้นหม้อ ขณะแค่นเสียงเย็นชา

"เชิญว่ามาได้"

"บอกเขาว่าไปกินมูลเสียไป!"

การประเดิมศึกแรกในจวนแม่ทัพ แม่ทัพเยียนเป็นฝ่ายรุกก่อน แล้วเอาชนะคู่ต่อสู้ได้อย่างเบ็ดเสร็จ

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 50 20/8/2561 BE 11:21